

5^ο Ουσίας Λόγοι

Θέματα

Άγιος Μηνάς
Πολυτεχνείο
Καταλήψεις
Πολιτισμός

Μαθητική ζωή
Τοπική ιστορία
Σχολικό θέατρο
Ελεύθερος Χρόνος

Facebook
Λογοτεχνικές Δοκιμές
Σχολική Βία
Συνεντεύξεις

*...για όσα συμβαίνουν
στο σχολείο και στον κόσμο
μας...*

Υπεύθυνοι καθηγητές σύνταξης: Μάνος Στεφανάκης -Αλίκη Αποστολάκη

Αφιέρωμα στο Πολυτεχνείο...

Editorial

Έχει ειπωθεί ότι η δημοσιογραφία μπορεί να σε οδηγήσει παντού αρκεί να την εγκαταλείψεις εγκαίρως. Δεν ξέρω αν αληθεύει. Ξέρω όμως ότι για εκείνους που την αρχίζουν νωρίς, όπως οι μικροί εκκολαπτόμενοι δημοσιογράφοι μας, το πόνημα των οποίων κρατάτε στα χέρια σας, τα οφέλη είναι πολλαπλά. Και για το σχολείο ίσως είναι ακόμα περισσότερα.

Συνέχεια στη σελίδα 2

Διαβάστε ακόμα...

Με λένε Αϊσέ...

Ένα διήγημα για τον φασισμό.
Της Αυγής Ρουσογιαννάκη
σελ.11

Το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου.

Της Κάλλιας Λιάσκου σελ.10

Ένας “κολασμένος” Νοέμβρης.

Των διαγωνισμάτων ο μήνας...
Της Ουρανίας Μωραϊτάκη
σελ. 9

Καταλήψεις: Συνέντευξη με την
Πρόεδρο του Δεκαπενταμελούς,
Κατερίνα Νεονάκη
Των Κωνσταντίνα Μιχελαράκη,
Κοτσάκη Μαρία σελ.12

Ιδεοδρόμιο

Ο πλανήτης facebook ... Μια όμορφη πλάνη
Γράφει η Τζωρτζίνα Βαρδάκη
Σελ. 3

Το σχολείο, όπως θα το ήθελα ...
Γράφει η Σοφία Τσολάκη
Σελ. 5

Δεν άνθησαν ματαίως...
Γράφει ο Μάνος Κοτρωνάκης
Σελ. 1-4

Δεν άνθησαν ματαίως...

Γράφει ο Μανόλης Κοτρωνάκης

Το Πολυτεχνείο ήταν ηρωική στιγμή του ελληνικού λαού και των επαναστατημένων φοιτητών που έδωσαν ακόμα και την ζωή τους για “Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία”. Τα γεγονότα, το νόημα και τα μηνύματα του αγώνα εκείνου θυμόμαστε τώρα, που γιορτάζουμε την επέτειο του και με τον εορτασμό τα καθιστούμε επίκαιρα για να μην ξεχαστούν ποτέ.

Άλλωστε η ίδια η πραγματικότητα σήμερα ευνοεί κάτι τέτοιο, αφού τα προτάγματα του Πολυτεχνείου, όπως διατυπώθηκαν με το κεντρικό πολιτικό σύνθημα “Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία”, βρίσκονται και πάλι στην αιχμή του δόρατος των κοινωνικών κινημάτων.

Συνέχεια στη σελίδα 4

Είσαι παιδί; Έχεις δικαιώματα!

Γράφει η Μαρκέλα Μαυρουδή

“Και εμείς τα παιδιά έχουμε δικαιώματα..”

Τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα παρατηρήθηκε μια κινητικότητα όσον αφορά την αναγνώριση και την προστασία των δικαιωμάτων του παιδιού. Ιδιαίτερη είναι η συμβολή της εφαρμογής νομοθεσιών σε κάποιες βιομηχανικές χώρες σχετικά με την παιδική εργασία.

Με τη πρωτοβουλία της Πολωνικής κυβέρνησης και της διεθνούς οργάνωσης UNICEF, η Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού ανακηρύχθηκε με ομόφωνη απόφαση στη Γενική Συνέλευση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), στις 20 Νοεμβρίου 1989. Πρόκειται για την νομική αναγνώριση των δικαιωμάτων όλων των παιδιών παγκοσμίως που τέθηκε σε εφαρμογή το 1990 και μέχρι σήμερα έχει επικυρωθεί σχεδόν από όλα τα κράτη του κόσμου. Στη χώρα μας η σύμβαση επικυρώθηκε το 1992. Η επικύρωση της σύμβασης διασφαλίζει το δικαίωμα των παιδιών να ζουν σε ασφαλείς και υποστηρικτικές συνθήκες διαβίωσης και να τους παρέχεται η δυνατότητα πρόσβασης σε εκπαίδευση και ιατρική περίθαλψη υψηλής ποιότητας.

Συνέχεια στη σελίδα 3

Οι μικροί μαθητές-δημοσιογράφοι στο μήνα που προηγήθηκε της κυκλοφορίας του φύλλου είχαν την ευκαιρία να έρθουν σε γόνιμη και κριτική επαφή με τα ιδιαίτερες του κειμενικού είδους του άρθρου, να αποδομήσουν τα χαρακτηριστικά της δημοσιογραφικής γλώσσας, να έρθουν αντιμέτωποι με την πραγματικότητα και να σταθούν κριτικά απέναντί της, επιλέγοντας την ύλη της, αξιολογώντας και ανασυνθέτοντάς την, και όλα αυτά σε μια εποχή που όλοι έχουμε αντιληφθεί ότι τύπος είναι πια η τέταρτη (;) εξουσία. Μάθημα σίγουρα σπουδαίο και για την ενήλικη ζωή τους.

Από την άλλη ο βιωματικός τρόπος παραγωγής αυθεντικών κειμένων μέσα σε συνθήκες αυθεντικής επικοινωνίας είναι σαφώς πολύ αποτελεσματικότερος μαθησιακά από την μανιέρα μέσα στην οποία εγκλωβισμένοι μαθητές καθ' υπόδειξη των φιλολόγων τους καλούνται να γράψουν τα δικά τους κείμενα για να «δημοσιευτούν», όπως η μόνιμη επωδός ορίζει στην (ανύπαρκτη τις περισσότερες φορές) εφημερίδα του σχολείου τους. Έτσι το μεγαλύτερο κέρδος είναι ίσως η άσκηση τους στην εκφορά δημόσιου λόγου με ό τι αυτή συνεπάγεται και συνάμα η καλλιεργούμενη δεξιότητα να λειτουργούν ως ομάδα.

Το σχολείο πάλι βρίσκει μέσω του εντύπου την ευκαιρία να ανοιχτεί στην κοινωνία, να δημιουργήσει διαύλους επικοινωνίας με αυτήν σε μια όσμωση που ξεπερνώντας την ανανεωτική ρητορική της πρόσληψης του όρου «Ανοιχτό Σχολείο» (για άλλους φάρμακο, και για άλλους φαρμάκι), φέρνει σε επαφή την συντεταγμένη σχολική κοινότητα με κρίσιμες γνωστικές, παιδευ-

τικές, και πολιτισμικές κοινωνικές παραμέτρους, για την ανατροφοδότηση των παιδευτικών και κοινωνικών στόχων της.

Των παραπάνω λαμβανομένων υπόψη, ο υπογράφων το κείμενο και η συνεργάτης του Αλίκη Αποστολάκη προχωρήσαμε στην έκδοση αυτού του εντύπου στο Σχολείο μας που στο παρελθόν έχει κάνει πολλά για το ουσιαστικό άνοιγμά του στην κοινωνία (θεατρικά έργα, ιστοσελίδα, ντοκιμαντέρ και πλήθος προγραμμάτων) και είχε μάλιστα προχωρήσει σε ανάλογο εκδοτικό εγχείρημα (χειρόγραφο εφημερίδα), η οποία και διακρίθηκε σε πανελλήνιο διαγωνισμό. Την επιμέλειά της, καλή της ώρα, είχε η συνταξιούχος πια συνάδελφος Κούλα Ουσταμπασιδου.

Η ύλη του εντύπου, όπως μαρτυρεί και ο υπότιτλος θα αντλεί κάθε φορά από τη δεξαμενή της σχολικής ζωής αλλά και από τα θέματα που απασχολούν την τοπική και τη σύγχρονη κοινωνία. Ο τίτλος της εφημερίδας, **5^{ου} Ουσίας Λόγοι**, έμπνευση των ίδιων των μαθητών (!) δηλώνει τις προθέσεις της συντακτικής ομάδας και μένει στο χρόνο και σ' εσάς τους αναγνώστες να κριθεί ως λεκτική υπερβολή ή περιγραφική αξιολόγηση. Η απειρία πάντως των συντελεστών της εφημερίδας καθιστά επιτακτική την επιείκεια των αναγνωστών της τουλάχιστον για τα πρώτα φύλλα, έστω κι αν οι υπεύθυνοι καθηγητές φρόντισαν, προτού ρίξουν τους μαθητευόμενους δημοσιογράφους στα βαθιά νερά της δημοσιογραφίας να τους κάνουν βίωμα τις συμβουλές του Αμερικανού δημοσιογράφου Joseph Pulitzer: «Βάλε το μπροστά τους με συντομία ώστε να το διαβάσουν. Ξεκάθαρα ώστε να το καταλάβουν. Με εικόνες ώστε να το θυμούνται. Και με ακρίβεια ώστε να καθοδηγούνται από το φως του».

Περιττό ασφαλώς, να διευκρινίσω πως τα κείμενα των μαθητών δεν θα υποστούν καμία λογοκρισία, όσο σκληρά κι αν είναι, φτάνει βέβαια να αποφεύγουν τις ύβρεις και να μην καλλιεργούν το φανατισμό και το μίσος.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω τους συναδέλφους και την διευθύντρια του σχολείου κ. Καμπουράκη Νίκη, που στήριξαν αυτή την προσπάθεια και κυρίως τους μαθητές που ανταποκρίθηκαν συγκινητικά στο κάλεσμα να ενταχθούν στην ομάδα μας (ξεπεράσαμε αισίως τους σαράντα !) και να διαβεβαιώσω και τους υπόλοιπους που δεν το έκαναν ακόμα ότι η εφημερίδα θα αποτελεί πάντα φιλόξενο βήμα για τη δημοσιοποίηση των κειμένων τους, όποια στιγμή στο μέλλον αποφασίσουν να τα μοιραστούν μαζί μας.

Για όσους πάντως γράφουν στο έντυπο καλό θα είναι να έχουν στο νου τους τα παρακάτω λόγια, με τα οποία θέλω και να κλείσω αυτό το κείμενο. Ανήκουν στον ποιητή Άρη Αλεξάνδρου και είναι μια συμβουλή προς τους ομότεχνούς του, ταιριάζει ωστόσο και στη δική μας περίπτωση, αφού κατά μια εκδοχή και η δημοσιογραφία είναι λογοτεχνία υπό πίεση. Οι στίχοι:

“Το μαχαίρι”

Όπως αργεί τ' ατσάλι να γίνει κοφτερό και χρήσιμο μαχαίρι
έτσι αργούν κι οι λέξεις ν' ακονιστούν σε λόγο.

Στο μεταξύ

όσο δουλεύεις στον τροχό πρόσεχε μην παρασυρθείς μην ξιπαστείς απ' τη λαμπρή αλληλουχία των σπινθήρων.

Σκοπός σου εσένα το μαχαίρι.

Καλοτάξιδη, παιδιά, η έκδοση!

Μάνος Στεφανάκης

Η Δημοσιογραφική ομάδα μαθητών της εφημερίδας 5^{ου} Ουσίας Λόγοι

Τάξη Α

Αντωνοπούλου Σοφία (Φένια), Βαράκλας Γιάννης, Δραμουντάνη Εύη, Ζαμπουλάκη Στέλλα, Κοτσάκη Μαρία, Κωστομανωλάκη Βάσω, Λιάσκου Κάλλια, Λώλης Μιχάλης, Μαλτεζάκη Ιωάννα, Μανιά Σόφη, Μανωλικάκη Άννα Μαρία, Μαρκάκη Αικατερίνη, Μιχελαράκη Κωνσταντίνα, Παπαδάκη Ηρώ, Ρουσογιαννάκη Αυγή, Σεληνωτάκη Κατερίνα, Σκανδαλάκη Μαρινίκη, Τζίκας Ανδρέας, Φραγκιαδάκη Σοφία, Χαλκιαδάκη Ειρηάννα, Χετζάκη Μαρία Κωνσταντίνα, Χριστοδουλάκης Γιάννης, Ψημμένου Ειρήνη

Τάξη Β

Παπαδάκη Μαρία Ελένη

Τάξη Γ

Βαρδάκη Τζωρτζίνα, Γιόβαν Κωνσταντίνα, Ζαχαράκη Φωτεινή, Καρχιλάκη Μαριαλένα, Κοκοσάλης Βασίλης, Κοτρωνάκης Μανόλης, Κουτσάκη Χρύσα, Κρασσάς Μάρκος, Λενακάκης Βασίλης, Μαγκαφουράκη Πωλίνα, Μαυρουδή Μαρκέλλα, Μοσχολάκης Νίκος, Μωραϊτάκη Ουρανία, Παπαδακάκη Μαρία, Παπαντωνάκης Μανόλης, Πατραμάνη Ειρήνη, Πρινάρη Έλενα, Σκανδαλάκη Έλενα, Τσολάκη Σοφία

Είσαι παιδί; Έχεις δικαιώματα!

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Τα 54 άρθρα της σύμβασης αναγνωρίζουν όλα τα δικαιώματα των παιδιών, όπως το δικαίωμα για ένα επαρκές επίπεδο διαβίωσης, κάλυψη βασικών αναγκών, ασφάλεια, προστασία από κάθε είδους κακοποίηση και εκμετάλλευση. Ειδικότερα, άλλα θεμελιώδη δικαιώματα, που προστατεύονται και διαφυλάσσονται, είναι το δικαίωμα στην εκπαί-

δευση, την αναψυχή, τη πρόσβαση σε πληροφορίες, την ελευθερία της σκέψης, της συνείδησης, της θρησκείας. Επιπλέον, σε όλα τα παιδιά εξασφαλίζεται το δικαίωμα συμμετοχής σε κοινωνικές εκδηλώσεις και είναι πλέον επιτρεπτός ο ενεργός ρόλος των παιδιών σε ό,τι αφορά την κοινωνία στην οποία ζουν.

Στις μέρες μας, παρά το γεγονός ότι έχουν καταβληθεί μεγάλες προσπάθειες για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων που προβλέπει η σύμβαση, τα φαινόμενα καταπάτησης τους εξακολουθούν να είναι έντονα. Σε πολλές χώρες του κόσμου, τα παιδιά υποφέρουν από τη φτώχεια και όχι μόνο στερούνται τα δικαιώματά τους, αλλά και αναγκάζονται να καταφύγουν στην εργασία κάτω από άθλιες συνθήκες, ενώ οι δυνατότητες για σωστή εκπαίδευση είναι περιορισμένες, την ίδια στιγμή που σε άλλα μέρη του κόσμου θεωρούνται δεδομένες.

Στη χώρα μας συχνά καταγράφονται φαινόμενα παραβίασης των δικαιωμάτων του παιδιού. Για να περιοριστεί και να καταπολεμηθεί όσο γίνεται αυτό το πρόβλημα, έχει δημιουργηθεί ο Συνήγορος του Παιδιού, μια ανεξάρτητη αρχή που

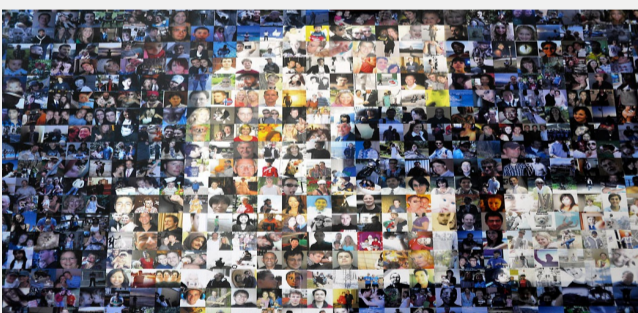
στοχεύει στην κατοχύρωση των δικαιωμάτων του παιδιού και μάχεται καθημερινά για την προστασία τους. Μέσα από τις δράσεις του, ο Συνήγορος του Παιδιού προσπαθεί να διαδώσει τα δικαιώματα των παιδιών σε όλη την κοινωνία και πρώτα απ' όλα στα ίδια τα παιδιά, ενώ παίζει σημαντικό ρόλο στην προστασία των δικαιωμάτων τους, καθώς ασχολείται με τις καταπατήσεις τους, προτείνει λύσεις και τρόπους προστασίας τους.

Είναι σημαντικό ότι έχει συνεισφέρει και συνεχίζει τις δράσεις του αποτελεσματικά, με κεντρικό άξονα την σωστή καθοδήγηση και προστασία του παιδιού, πρώτα πρώτα ως ανθρώπινου όντος, προλαμβάνοντας περιπτώσεις ασιτίας, φαινόμενο που παρατηρείται έντονα σε σχολεία της χώρας μας, καθώς και παιδικής εκμετάλλευσης και ξυλοδαρμού. Τα τελευταία χρόνια έρχεται αντιμέτωπος με την επιλογή των μαθητών για εγκατάλειψη του σχολικού περιβάλλοντος λόγω της οικονομικής κρίσης, που αποτελεί μάλιστα για τη σημερινή κοινωνία, ενώ εξακολουθεί να κρούει τον κώδωνα για το φαινόμενο των παιδιών των φαναριών. Στο σχολικό μας περιβάλλον, ένα σύνθημα παράδειγμα παραβίασης των δικαιωμάτων του παιδιού, αποτελούν τα φαινόμενα σχολικής βίας και σχολικού εκφοβισμού.

Η 20η Νοεμβρίου λοιπόν, αποτελεί ημέρα ορόσημο για τα δικαιώματα του παιδιού. Κάθε χρόνο, αυτήν την ημέρα, διοργανώνονται διάφορες διαφημιστικές καμπάνιες και εκδηλώσεις σε σχολεία, και γενικά στο κοινωνικό περιβάλλον, με σκοπό την ευαισθητοποίηση και την πληροφόρηση των μαθητών, αφενός για την κατανόηση της σημασίας της ημέρας, ολόκληρης της κοινωνίας, αφετέρου για να τονιστεί η αξία της διαφύλαξης τους. Τέλος, αξίζει να αναλογιστούμε ότι σε μια κοινωνία είναι απαραίτητες οι αρχές του σεβασμού, της ισότητας και της αλληλεγγύης, που δεν ξεκινούν μόνο από τους μεγάλους, αλλά και από τα παιδιά. Εξάλλου, ένας κόσμος χωρίς παιδιά, πώς θα ήταν;

Ο πλανήτης facebook . Μια όμορφη πλάνη ...

Γράφει η Τζωρτζίνα Βαρδάκη

Είμαστε έφηβοι του 21ου αιώνα. Μεγαλώνουμε σε ένα κόσμο γεμάτο δυσχέρειες, διανύουμε εποχές κρίσιμες. Κάποιες φορές οι υποχρεώσεις μας είναι περισσότερες από αυτές που μπορούμε να αντέξουμε. Έρχονται στιγμές –όπως σε όλους άλλωστε– που ευχόμαστε να είχαμε ένα μαγικό ραβδί και να δραπετεύαμε από τούτο τον κόσμο. Έρχονται φορές που ολόκληρη η γη φαντάζει σα μια χούφτα χώμα. Κι ενώ η θεωρία των παράλληλων συμπάντων τείνει να εγκαταλειφθεί, άρα μαζί και οι ελπίδες μας, τότε πλάθουμε τον δικό μας παράλληλο

πλανήτη, έναν πλανήτη ονόματι facebook. Τα μαγικά ραβδιά είναι πλέον περσιτά. Στο νέο αυτό κόσμο πολιτογραφείσαι με ένα απλό log in, γίνεσαι αποδεκτός με ένα like και διάσημος με κάποιο share. Εκεί είναι όλα τόσο εύκολα κι απλά. Σαν να βιώνεις την απόλυτη ουτοπία! Οι φίλοι σχηματίζουν ουρές, η μοναξιά είναι είδος προς εξαφάνιση. Ο χρόνος κυλάει σαν ξέγνοιαστο ποτάμι και καθένας έχει το δικό του σπίτι στον τον πλανήτη. Οι έγνοιες λιγοστές, ίσως κι ασήμαντες. Η φωνή σου ακούγεται παντού...

Μοιάζουν όλα τόσο ιδανικά. Τι κρίμα που δεν είναι. Κρίμα που οι φίλοι είναι εικονικοί. Κρίμα που οι ώρες δεν περνούν αλλά πεθαίνουν. Κρίμα που όλα κοιτάς επιφανειακά. Θα πάρει καιρό να μοιάζουν σαν ένα ετοιμόρροπο σκηνικό, που καταρρέει εκκωφαντικά με την αποσύνδεσή μας από τον παγκόσμιο ι-

στό. Ίσως να έχουν παραπάνω μαγεία απ' όση μας είναι επιτρεπτή. Ίσως, ο πλανήτης που περιγράφω θα μπορούσε να είναι πολύ όμορφος. Όλα είναι αθώα προτού τα ενοχοποιήσει ο άνθρωπος. Ίσως αν οι άνθρωποι περνούσαν λιγότερο χρόνο σε κείνον... Πότε άλλωστε η υπερβολική χρήση βγήκε σε καλό;

Μπορεί η γη να πλημμύρισε από προβλήματα κι εμείς να πνιγόμαστε μέσα σ' αυτά όμως τίποτα δεν θα 'χε ενδιαφέρον χωρίς εμπόδια, χωρίς αγκάθια. Ίσως τελικά, ο παράδεισος να είναι το πιο βαρετό μέρος, ποιος ξέρει; Ότι κι αν ισχύει, αρκεί να αποστρέψεις τα μάτια από την οθόνη για να δεις πόσο όμορφος είναι αυτός ο κόσμος. Και πρόσεξε, μην κοιτάς επιφανειακά. Θα πάρει καιρό να βρεις πού είναι κρυμμένη η ομορφιά. Όμως, πρέπει να αποστρέψεις τα μάτια από την οθόνη...

Η απαίτηση για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία, που ακούστηκε εξίσου δυνατά εκείνη την περίοδο, αποτελεί και σήμερα διακαή πόθο όλης της ελληνικής κοινωνίας, που αντιλαμβάνεται ότι η χώρα έχει χάσει την εθνική της κυριαρχία και σε μεγάλο βαθμό κρίσιμες αποφάσεις για το μέλλον της ίδιας και των πολιτών της, λαμβάνονται από ξένες χώρες.

Από την ιστορική μνήμη πάντως, δεν πρέπει να διαφύγει πως εκείνη την δραματική περίοδο κάποιοι είπαν το μεγάλο ναι στους αγώνες, κάποιοι κρύφτηκαν κάποιοι παρέμειναν αμήχανοι, αλλά και κάποιοι με τον ένα ή με τον τρόπο βοήθησαν, όπως μπορούσε ο καθένας. Βέβαια υπήρχαν κι εκείνοι που συμβιβάστηκαν με το ανελεύθερο καθεστώς ή συναλλάχτηκαν μαζί του. Κι αν κάποιοι από τους αγωνιστές του Πολυτεχνείου λοξοδρόμησαν στην πορεία και εκμεταλλεύτηκαν για προσωπικό όφελος τους αγώνες, αυτό δεν αμαυρώνει την αξία του ιστορικού γεγονότος, ούτε πολύ περισσότερο ακουμπά τα πολιτικά αιτήματα που άφησε πίσω του ως κληρονομιά το Πολυτεχνείο.

Τα τεράστια λοιπόν σημασίας μηνύματα που παίρνουμε από αυτόν τον ηρωικό αγώνα είναι πολλά και βάση αυτών πρέπει να παραδειγματιστούμε και να συνεχίσουμε και εμείς τον δικό μας αγώνα για ένα καλύτερο αύριο, χωρίς τρόικα και χωρίς μνημόνια πάνω από το κεφάλι μας να μας καθοδηγούν και να μας λένε τι να κάνουμε.

Ποίημα για το Πολυτεχνείο. Γράφει η Τζωρτζίνα Βαρδάκη

ΑΥΡΑ ΤΟΥ '73

Κλείστηκαν μέρες τώρα και δε βγαίνουν.
Μήνας Νοέμβρης.
Οι φωνές τους ηχούν σαν κρότος,
η φλόγα τους καίει όλη τη χώρα:
ποιοι πυροσβέστες να τη σβήσουν;

Κλείστηκαν μέρες τώρα μα δε βγαίνουν.
Είναι κρυφτό η ζωή
και τα παιδιά οι παίκτες.
Πίσω απ' τα κάγκελα ψάχνουν
τη λευτεριά.

Είναι μέρες τώρα που δε βγαίνουν.
Τι κι αν περιμένουν οι μανάδες τα παιδιά τους.
Η κοινωνία: περιμένει τους σωτήρες της.
-πάντα στα παιδιά ήταν η ελπίδα-

Δε βγαίνουν.
Κι εσύ δειλή εξουσία
βρυχάσαι με ύφος αλαζόνα νικητή.
Οφθαλμαπάτη η νίκη σου

και καμουφλάζ το τανκ σου.

Έχεις κι εσύ τις αδυναμίες σου να κρύψεις.

Δε βγήκαν ποτέ.
Αυτοί που έθαψες, δε βγήκαν τότε το '73.
Οι ψυχές των μαχητών είναι ελεύθερες, δε στο 'παν;
Αυτές όσο και να θες -ανίδειη δικτατορία-
δεν μπορείς να τις παγιδέψεις.

Εν τέλει, ποιοι οι ελεύθεροι και ποιοι
οι εγκλωβισμένοι;
Μας ξεγελούν οι λέξεις...

Ξέρεις, αυτή η πύλη δεν έχει ρωγμές.
Έχει μονάχα τις πληγές νεανικών ψυχών,
έναν απόηχο μισοσβησμένης οργής
και κάτι πούπουλα κατάχαμα:
απομεινάρια των φτερών τους...

Το χρονικό των τριών ημερών

Της Άννας Μαρίας Μανωλικάκη

Η εξέγερση που ξεκίνησε στις 14 Νοεμβρίου του 1973 επρόκειτο να αποτελέσει την κορύφωση των αντιδικτατορικών εκδηλώσεων. Το πρωί εκείνης της ημέρας οι φοιτητές συγκεντρώθηκαν στο προαύλιο του Πολυτεχνείου και αποφάσισαν την κήρυξη αποχής από τα μαθήματα. Όσο περνούσε η μέρα, άρχισαν να μαζεύονται ολοένα και περισσότεροι φοιτητές στο Πολυτεχνείο, αλλά και άλλοι, που πληροφορήθηκαν το νέο. Η αστυνομία αποδείχθηκε ανίκανη να εμποδίσει την προσέλευση του κόσμου. Το απόγευμα πάρθηκε η απόφαση για κατάληψη του Πολυτεχνείου. Οι πόρτες έκλεισαν και από τότε άρχισε η οργάνωση της εξέγερσης. Επιπλέον, δημιουργήθηκαν επιτροπές σε όλες τις σχολές, για να οργανώσουν την κατάληψη και την επι-

κοινωνία με την ελληνική κοινωνία.

Για το σκοπό αυτό άρχισε να λειτουργεί ένας ραδιοφωνικός σταθμός και επιπλέον, στο Πολυτεχνείο εγκαταστάθηκαν πολύγραφοι, που δούλευαν μέρα - νύχτα, για να πληροφορούν τους φοιτητές και τον υπόλοιπο κόσμο.

Η πρώτη αντίδραση του δικτατορικού καθεστώτος ήταν να στείλει μυστικούς πράκτορες και σκοπευτές στα γύρω κτίρια. Στις 16 Νοεμβρίου μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν εναντίον του πλήθους που ήταν συγκεντρωμένο έξω από το Πολυτεχνείο, με γκλομπς, δακρυγόνα. Αργότερα, η αστυνομία έκανε χρήση όπλων, χωρίς όμως να πετύχει το στόχο της, την καταστολή της εξέγερσης.

Ο δικτάτορας Παπαδόπουλος, όταν διαπίστωσε ότι η αστυνομία αδυνατούσε να εισέλθει στο Πολυτεχνείο, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το στρατό. Τρία άρματα μάχης κατέβηκαν από το Γουδί προς το Πολυτεχνείο. Η Συντονιστική Επιτροπή των φοιτητών ζήτησε διαπραγματεύσεις, αλλά το αίτημά τους απορρίφθηκε.

Στις 3 τα ξημερώματα της 17ης Νοεμβρίου το άρμα που βρισκόταν απέναντι από την κεντρική πύλη έλαβε εντολή να εισβάλλει. Έπεσε πάνω στην πύλη και την έριξε, παρασέρνοντας στο διάβα του μία κοπέλα, που ήταν σκαρφαλωμένη στον περίβολο κρατώντας την ελληνική σημαία.

Σύμφωνα με την επίσημη ανακοίνωση της Αστυνομίας, στις 17 Νοεμβρίου συνελήφθησαν 840 άτομα. Όμως, μετά τη Μεταπολίτευση, αξιωματικοί της Αστυνομίας, ανακρινόμενοι, ανέφεραν ότι οι συλληφθέντες ξεπέρασαν τα 2400 άτομα. Οι νεκροί επισήμως ανήλθαν σε 34 άτομα. Ωστόσο, τα θύματα πρέπει να ήταν πολύ περισσότερα, διότι πολλοί βαριά τραυματισμένοι, προκειμένου να διαφύγουν τη σύλληψη, αρνήθηκαν να διακομιστούν σε νοσοκομείο.

Η γιορτή του Πολυτεχνείου στο σχολείο μας. Γράφει η Ειρηάννα Χαλκιαδάκη

Φέτος η σχολική γιορτή μας, ίσως, ήταν διαφορετική από τα υπόλοιπα χρόνια. Αν και είμαι πρωτάκι έχω ακούσει πολλά για τις προηγούμενες γιορτές μας. Αυτή την φορά λοιπόν καταπλήξαμε το κοινό, αφού υπήρχε και συνοδεία από μια καταπληκτική μουσική ομάδα, παρά το γεγονός ότι δεν έχουμε καθηγητή μουσικής στο σχολείο μας. Για να είμαι ειλικρινής το κάθε παιδί ξεχώρισε μοναδικά είτε με την ερμηνεία του είτε την αφήγησή του! Ιδιαίτερη εντύπωση μου έκαναν τα παιδιά, που με τόσο ενδιαφέρον παρακολουθούσαν τη γιορτή. Η συγκίνηση ήταν αποτυπωμένη στα πρόσωπα όλων. Πρώτη φορά ένιωσα πως τα παιδιά έχουν και μια άλλη πιο ευαίσθητη πλευρά.

Πέρα από αυτά, η γιορτή μας είχε κι ένα καταπληκτικό περιεχόμενο! Κατά την διάρκεια της γιορτής, πίσω από την μουσική ομάδα, υπήρχε μία παρουσίαση με φωτογραφίες και ντοκιμαντέρ εκείνης της ημέρας, που συνόδευε τα παιδιά. Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου ξαναζωντάνεψαν μπροστά μας και όλοι μας προβληματιστήκαμε από αυτά.

Αρχικά, τα παιδιά που συμμετείχαν στη γιορτή μας αφηγήθηκαν το χρονικό εκείνων των ημερών πλαισιώνοντας το με ποιήματα και τραγούδια. Τέλος, θα ήθελα να συγχαρώ τις υπεύθυνες καθηγήτριες της γιορτής κυρίες Χατζηδάκη Ελένη, Χουρδάκη Ιωάννα και όλους εκείνους τους συμμαθητές μας, που βοήθησαν για να πραγματοποιηθεί η παράσταση.

Οι μαθητές του σχολείου μας δημιουργούν για το Πολυτεχνείο πίνακα-κολάζ

Της φένιας Αντωνοπούλου

Οι μαθητές του σχολείου μας εμπνευσμένοι από τον αγώνα του Πολυτεχνείου, φιλοτέχνησαν με την καθοδήγηση της καθηγήτριάς τους, κυρίας Ιωάννας Ξημέρη, τον πίνακα που βλέπετε στη διπλανή φωτογραφία. Για την κατασκευή

της χρησιμοποίησαν κάρβουνο και εφημερίδα. Συγχαρητήρια στους μαθητές από τα τμήματα της Γ' τάξης για την αξιόλογη εικαστική σύνθεση που μας χάρισαν.

Το σχολείο, όπως το ήθελα.

Γράφει η Σοφία Τσολάκη

Το ιδανικό σχολείο για μένα θα πρέπει καταρχάς να έχει ένα όμορφο και φιλικό περιβάλλον, γιατί είναι το πρώτο πράγμα που κοιτάνε τα παιδιά και οι γονείς τους. Για παράδειγμα θα ήθελα να έχει μια μεγάλη αυλή με λουλούδια και δέντρα, τοίχους γεμάτους ζωγραφίες και όμορφα και ζωντανά χρώματα παντού. Επίσης, θα ήθελα το σχολείο στην αρχή της σχολικής χρονιάς να περιμένει έτοιμο όλους εμάς τους μαθητές: να μην έχει ελλείψεις από καθηγητές αλλά και από βιβλία, αίθουσες διδασκαλίας, διαδραστικούς πίνακες κ. α.

Το δικό μας σχολείο μπορώ να πω ότι έχει ένα καλό περιβάλλον αλλά θα μπορούσε να είναι και καλύτερο. Όσον αφορά τις ελλείψεις, το σχολείο μας έχει κάνει μια μεγάλη πρόοδο τα τελευταία χρόνια, αλλά υπάρχουν ακόμα αρκετές. Οι πιο σημαντικές είναι οι ελλείψεις σε διδακτικό προσωπικό.

Εκείνο επίσης, που θα ήθελα στο σχολείο μας είναι να υιοθετηθεί το σύστημα της επιλογής μαθημάτων που, όπως ακούω, έχουν οι περισσότερες χώρες στο εξωτερικό. Εκτός από το βασικό κορμό των μαθημάτων, τα υπόλοιπα να μπορούμε να τα διαλέξουμε μόνοι μας. Έτσι ο κάθε μαθητής δεν είναι αναγκασμένος να μαθαίνει πράγματα που δεν θέλει, αλλά έχει την δυνατότητα να επιλέξει μόνος του. Με αυτόν τον τρόπο ο μαθητής δεν θα βαριέται την διδασκαλική ώρα, θα την βρίσκει ενδιαφέρουσα, εφόσον εκείνος επέλεξε το μάθημα. Επίσης, πιστεύω πως θα βοηθούσε σε αυτή την κατεύθυνση, αν άλλαζε η μέθοδος διδασκαλίας και το αναλυτικό πρόγραμμα. Να έρθει πιο κοντά στις εμπειρίες και στις ανάγκες των μαθητών.

Επιπλέον, στο εξωτερικό οι μαθητές μένουν στο σχολείο δύο ώρες παραπάνω, αλλά δεν έχουν τίποτα να κάνουν για το σπίτι. Οι πιο πολλοί από εμάς το βρίσκουμε πολύ κουραστικό να είμαστε τόσες ώρες στο σχολείο κάνοντας μάθημα, και όταν γυρνάμε σπίτι, αντί να ξεκουραστούμε να πρέπει να διαβάσουμε. Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω το γεγονός ότι ο μεγαλύτερος πληθυσμός των μαθητών πηγαίνει σε φροντιστήρια, κάνει ιδιαίτερα μαθήματα ή συμβουλευεται βοηθήματα, επειδή το σχολείο δεν μπορεί να τους παρέχει τις αναγκαίες γνώσεις και πιστεύω πως πολλοί μαθητές στο σχολείο μου κάνουν ένα από τα παραπάνω. Γενικά, μπορώ να πω ότι πρέπει να αλλάξουν πολλά για να γίνει ελκυστικό το σχολείο.

Ο πολιούχος του Ηρακλείου είναι ένας Αιγύπτιος άγιος που ονομάζεται Άγιος Μηνάς και η εκκλησία του στο κέντρο της πόλης είναι η σημαντικότερη εκκλησία του Ηρακλείου, αλλά και μια από τις σημαντικότερες στην Κρήτη. Εδώ έχει την έδρα του ο αρχιεπίσκοπος Κρήτης. Ο Άγιος Μηνάς είναι προστάτης των Ηρακλειωτών από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Η θέση στην οποία κτίστηκε, λέγεται ότι υποδείχθηκε από έναν καλόγερο, στον οποίο παρουσιάστηκε ο Άγιος σε όραμα : “Παρά τον παλαιόν ναόν του Αγ. Μηνά, διέμενε καλόγηρος τις ευσεβής, υπηρετών ως νεωκόρος και φύλαξ αυτού. Εις τούτον επαρουσιάσθη καθ’ ύπνον ο Άγιος και του υπέδειξε την εξαγορά του εγγύς του ναού του κήπου και την ανέγερσιν εκείθε του Ναού”.

Ο χώρος στον οποίο κτίστηκε ο ναός ήταν κήπος που ανήκε σε τούρκικη οικογένεια. Ο επιπλέον χώρος αγοράστηκε από τον Αλή Βαϊμάρογλου αντί του ποσού των 60.000 γροσίων. Αφού βρέθηκε ο χώρος, πραγματοποιήθηκε μεγάλη πανηγυρική συνέλευση στην Μητρόπολη την 11η Νοεμβρίου 1861, ημέρα Σάββατο, και αποφάσισε το κτίσιμο του ιερού ναού. Για αυτό τον λόγο ορίστηκε και Επιτροπή Εράνων για το έργο.

Η επιτροπή αποτελούνταν από των κυρίων Ανδρέα Καλοκαιρινού, Γεωργίου Καστρινογιαννάκη, Ιδομενέα Μαρκοπούλου, Ιωάννου Σαμαράκη, Κωνσταντίνου Εμμ. Παπαδάκη και Γεωργίου Καπνιστάκη και εκ των κυριών Βενετίας ή Βενετσάνας-μητρός του Μητροπολίτου Κρήτης Διονυσίου Χαριτωνίδου- Αριστέας Καλοκαιρινού, Ευθυμίας Ιωαν. Δρακάκη, Ευσεβίας Καστρινογιαννάκη, Πηνελόπης Αγγελίδου και Μαριγώς Γερασιμίδου.

Αυτή η εκκλησία θεμελιώθηκε, μετά από πολλές δυσκολίες, στις 25 Μαρτίου του 1862 και αρχιτέκτονας ήταν ο ηπειρώτης Αθανάσιος Μούσης, ο οποίος είχε αναλάβει επίσης τον Άγιο Τίτο, καθώς και τους στρατώνες στην πλατεία Ελευθερίας, το κτίριο δηλαδή που στεγάζει σήμερα την Περιφέρεια Κρήτης και τα Δικαστήρια.

Το χτίσιμο του ναού σταμάτησε με την γνωστή επανάσταση του 1866 και συνεχίστηκε το 1883 με την βοήθεια όλου του Ηρακλειώτικου λαού. Τα έξοδα για την ανέγερση του ναού καλύφθηκαν από άτακτες συνδρομές Χριστιανών της

πόλης και της υπαίθρου, καθώς και από τακτικές εισφορές μοναστηριών. Πολλοί χριστιανοί, κάθε ηλικίας πρόσφεραν προσωπική εργασία, κουβαλώντας μεγάλες πέτρες στους ώμους τους από απόσταση χιλιομέτρων. Άλλοι πάλι πήγαιναν στα λατομεία του Ξηροπόταμου και μετέφεραν ογκόλιθους σε τετράτροχα αμάξια. Ανάμεσα σ’ αυτούς που βοηθούσαν, ήταν και οι μαθητές της πόλης: “Και ήταν πράγματι συγκινητικόν το θέαμα μιας αλύσειας μαθητών από του λιμένος μέχρι της εκκλησίας, δια της οποίας μεταφέρθηκε όλο το υλικό επί των χειρών και των ώμων με χαρά και τραγούδια. Και όλα αυτά υπό τα έκπληκτα βλέμματα και τον θαυμασμόν των Τούρκων” (εφημ. Πατρής 8-11-2008)

Οι δυσκολίες για το χτίσιμο του ναού αυτού, όπως φαντάζεστε, ήταν πάρα πολλές, μιας και οι Τούρκοι, που δεν είναι Χριστιανοί, ήταν αντίθετοι με την κατασκευή του. Με αποτέλεσμα πολλοί αρχιμανδρίτες, ιερείς, ηγούμενοι και κληρικοί σφαγιαστήκαν για την επιθυμία τους να χτιστεί ο ναός. Τελικά όμως ο ναός χτίστηκε και τα εγκαίνιά του πραγματοποιήθηκαν με κάθε μεγαλοπρέπεια στις 16 Απριλίου του 1895, Κυριακή των Μυροφόρων, από τον τότε Αρχιεπίσκοπο Κρήτης Τιμόθεο Καστρινογιαννάκη. Για την ολοκλήρωση του ναού, εκτός της προσωπικής εργασίας δαπανήθηκαν 2.374.067 γρόσια ή 30.000 λίρες χρυσές περίπου.

Η αρχιτεκτονική του ναού

Ο ναός του Αγίου Μηνά είναι τρίκλιτος. Το κεντρικό κλίτος στον Άγιο Μηνά, το δεξιό στον Απόστολο Τίτο και το αριστερό στους εν Κρήτη Δέκα Μάρτυρες. Η χωρητικότητα του ναού σε άτομα είναι 8.000 περίπου ενώ το εμβαδόν είναι 1350 τ. μ. Το σχήμα του ναού είναι ο σταυρός με ίσες και τις τέσσερις κεραίες. Ανάμεσά τους παρεμβάλλονται ο νάρθηκας, τα δύο εξομολογητήρια, οι δύο δευτερεύουσες εισοδοί και τα δύο κωδωνοστάσια. Όλα αυτά δίνουν στο ναό περίγραμμα ορθογωνικό. “Γενικά ο ναός είναι ρυθμού νεοβυζαντινού, επιδρώντος και του ρυθμού της αναγεννήσεως, μετά κιώνων δωρικού και ιωνικού ρυθμού” (Πατρής 8-11-2008).

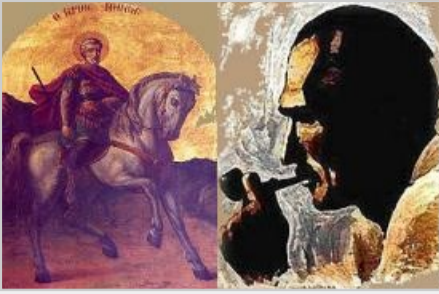
Στην Ανατολική πλευρά του Ναού προεξέχει το Μεγάλο Ιερό και πάνω από αυτό υπάρχουν τρία παράθυρα, που χρησιμεύουν ως φωταγωγοί. Το Τέμπλο, έχει ύψος 4 μέτρων και πλάτος 17 μέτρων και είναι κατασκευασμένο από τμήσιο μάρμαρο, καθώς και ο Δεσποτικός Θρόνος. Στο Σκευοφυλάκιο του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού του Αγ. Μηνά φυλάσσονται ιερά κειμήλια μεγάλης αξίας καθώς επίσης και το ιερό λείψανο του Αγίου Μηνά. Η παράδοση συνέδεσε το όνομα του θαυματουργού Αγίου Μηνά στενά με την πόλη του Ηρακλείου, που τόσες φορές την προστάτευσε από τους κατακτητές της.

Γιατί σπανίζει το όνομα Μηνάς στο Ηράκλειο. Της Χρύσας Κουτσάκη

Το όνομα του Αγίου Μηνά δεν είναι σήμερα τόσο συχνό ανάμεσα στους Ηρακλειώτες, παρά τη στενή σχέση τους με εκείνον, όπως φαίνεται από όσα διαβάσατε στις προηγούμενες σελίδες. Αυτό κατά μια εκδοχή οφείλεται στο εξής γεγονός: στην πόρτα της εκκλησίας τα οποία στη συνέχεια έπαιρναν το όνομα του Αγίου. Για να προφυλάξουν λοιπόν οι συμπατριώτες μας τα παιδιά τους από το στιγματισμό, απέφευγαν να βαφτίσουν με το όνομα αυτό το παιδί τους.

Τα χρόνια της Τουρκοκρατίας συνήθιζαν να αφήνουν παιδιά

Ο Άγιος Μηνάς στον καπετάν Μιχάλη του Νίκου Καζαντζάκη

Γράφει ο Γιάννης Βαράκλας

Ο Άγιος Μηνάς είναι ο πολιούχος της πόλης μας και η μνήμη του γιορτάζεται στις 11 Νοεμβρίου, μέρα αργίας για το Ηράκλειο. Ποιος είναι ο Άγιος Μηνάς; Για εμάς τα παιδιά σήμερα είναι μόνο μια εκκλησία. Για τα παιδιά του 1889 όμως ήταν ο καβαλάρης, που βοηθούσε τους Χριστιανούς να ξεφύγουν από τους Τούρκους. Στο βιβλίο του «Ο Καπετάν Μιχάλης», ο Καζαντζάκης μας τον περιγράφει ως «λεβεντόγερο» και ως «προστάτη του Μεγάλου Κάστρου». Περιγράφει την εποχή λίγο πριν την κρητική επανάσταση. Τότε ο Άγιος Μηνάς ήταν για τους Ηρακλειώτες ο Καπετάνιος τους που βγαίνει από την εικόνα του τα βράδια :«...διαβαίνει στις ρωμέικες γειτονιές, αν έχουν ξεχάσει καμιά πόρτα ανοιχτή, τη σφαιλάνει, αν κανείς χριστιανός είναι άρρωστος κι είναι φωτισμένο το παραθύρι του, στέκεται και παρακαλάει το Θεό να τον γιάνει.» Οι Τούρκοι πάλι όταν άκουγαν τα πέταλα του αλόγου του φοβόντουσαν και τρέπονταν σε φυγή! Για αυτούς ήταν ένας «κοντοσγουρογένης», «ηλιοκαμένος» και «αγριομάτης» που κρατούσε «όρθιο ένα κόκκινο κοντάρι». Ήταν ο ήρωας του Ηρακλείου, του Μεγάλου Κάστρου.

Αναρωτιέμαι αν οι νέοι σήμερα επικαλούνται τη βοήθειά του, όπως οι Καστρινοί εκείνης της εποχής. Επίσης αναρωτιέμαι πώς θα αντιδρούσαν τη σημερινή εποχή οι μαθητές που πειράζουν ένα συμμαθητή τους, αν εκείνος τους έλεγε ότι θα έρθει ο Άγιος Μηνάς να τον σώσει. Θα έμοιαζε με τη σκηνή που περιγράφει ο Καζαντζάκης, στην οποία η Εφεντίνα Καβαλίνα, ο «παρακούζουλος χότζας» του Μεγάλου Κάστρου βρίσκεται περιτριγυρισμένος από Τούρκους στρατιώτες που τον περιγελούν;

- Ποιος σε κυνηγεί, Εφεντίνα Καβαλίνα; Αυτό να μας πεις, να περάσεις! Το μυαλό της Εφεντίνας άστραψε. Κοίταξε πίσω του, έσυρε φωνή:

-Ο Αι- Μηνάς!
Οι τουρκαλάδες ξέσπασαν στα γέλια.
- Τι γελάτε, μωρέ αθεόφοβοι; Δεν ακούτε τα πέταλα του αλόγου του; Τον είδαν να βγαίνει από την εκκλησία, τον είδαν! Και με πήρε ξοπίσω. Δεν ακούτε; Νάτος! ζυγώνει!
Οι τουρκαλάδες ένιωσαν να σηκώνεται η τρίχα τους. Σα ν' άκουσαν, αλήθεια, πεταλιές αλόγου. Κάποιος καβαλάρης ζύγωνε!
- Νάτον! φώναξε πάλι η Εφεντίνα και τα μάτια της γούρλωσαν τρομαγμένα.
Νάτος! Νάτος!
Μα οι τουρκαλάδες που να γυρίσουν να δουν! πήραν δρόμο κι αφανίστηκαν.
Ως τους είδε η Εφεντίνα να φεύγουν αλαφιασμένοι, κοκάλωσε. «Μωρέ, έχει το χάζι του να 'ναι αλήθεια!» συλλογίστηκε με τρόμο. Κι άλλη φορά, στην άλλη Επανάσταση, δεν τον είχε δει να χιμάει καβαλάρης και να κυνηγεί τους Τούρκους που ήθελαν να πατήσουν την εκκλησία του; Κρύος σπυρωτός ιδρώτας τον έκοψε...πεντακάθαρα τώρα γρικούσε το άλογο που ζύγωνε.

- Αλλάχ! Αλλάχ! ξεφώνισε, ανασκουμπώθηκε πάλι και έβαλε τις φτέρνες στον ώμο.

Έτρεχε, έτρεχε αλαλιασμένος. Ως ξεπρόβαλε στου Ιδομενέα τη βρύση, ξέκρινε απόξω από του καπετάν Μιχάλη τον αράπακα και τους συντρόφους του να βαρούν την πόρτα, να τη σπάσουν. Χύθηκε καταπάνω τους.

- Βάρδα, παιδιά φώναξε, βάρδα και θα μας φάει! Έρχεται καβαλάρης!

- Ποιος, μωρέ κουζούλακα; Ούρλιαξε ο Αράπης.

- Ο γείτονας

- Ποιος γείτονας;

- Ο Αι- Μηνάς, νάτος!

Όλοι στράφηκαν. Τα μάτια τους πεταλούδιζαν, δε διάκριναν τίποτα.

- Νάτος! Νάτος! φώναζε η Εφεντίνα κι ακούμπησε στην πόρτα του καπετάν

Μιχάλη αλλοπαρμένος. Κόλλησε πιτακώθηκε απάνω στην πόρτα, σα να “θελε να κρυφτεί και να περάσει ο Αϊ Μηνάς, χωρίς να τον αρπάξει το μάτι του. Είχε προβάλει τώρα στου Ιδομενέα τη βρύση, τον έβλεπε καθαρά, ο ίδιος απάλλαχτος όπως ήταν στο κόνισμα: ηλιοκαμένος, ψαροσγουρογένης, απάνω σε μπρούτζινο

άλογο και χρυσά σελοχάλινα. Όλος ο αέρας μπροστά από του Ιδομενέα τη βρύση γέμισε ψαρά γένια, μπρούτζινο άλογο και χρυσά σελοχάλινα.

Νάτος! Νάτος! φάνηκε μουρμούριζε και το κατωσάγονό του καταχτυπούσε.

- Που 'ναι, μωρέ; τα μάτια μου θάμπωσαν!- Δεν τον θωράς; νάτος! νάτος! μαύρος ψαρογένης, μ' ένα κόκκινο κοντάρι... Μας είδε, χύνεται καταπάνω μας!

Έδωσε ένα σάλτο, ξεκόλλησε από την πόρτα, πήρε κατά το λιμάνι. Πίσω του φυσομανώντας, έτρεχαν πιλάλα κι οι Τούρκοι, άκουγαν τώρα κι αυτοί το άλογο που τους είχε πάρει του κυνήγου, κι ο Αράπης, που στράφηκε μια στιγμή, ξέκρινε από πάνω του, στον αέρα, έναν καβαλάρη:

- Γρήγορα πόδια, μωρέ πόδια! φώναξε κι είχε κυλήσει το κίτρινο μπουρνούζι του χάμω – μα που να σταθεί να το περιμαζώξει, πιλαλούσε τώρα ολόγυμνος. Ξεπνεμένοι έφτασαν στο λιμάνι. Σφούγγιξαν τον ιδρώτα τους, κουκούβισαν στον ίσκιο, έβγαλαν έξω τις γλώσσες τους κι αναβόλιαζαν σα σκύλοι.

Η Εφεντίνα είχε πέσει μπρούμυτα κάτω στις πέτρες και σπάρραζε. Κάμποσην ώρα δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Τέλος ο Αράπης άνοιξε το στόμα:

- Φτηνά τη γλιτώσαμε, είπε.

Ο Άγιος Μηνάς όμως δεν ήταν απρόσιτος. Η οικειότητα που υπήρχε ανάμεσα στους Καστρινούς και τον Άγιο τους φαίνεται σε άλλα αποσπάσματα του έργου. Ο Μπαρμπαγιάννης, ο πεταλωτής και γιατρός, τον θεωρούσε γουρλή και τον χαιρετούσε όποτε τον έβλεπε στο δρόμο το βράδυ: «Μνήστητί μου Κύριε, μουρμούρισε, Άγιε Μηνά μου, καλησπερούδια σου... Ο Μπαρμπαγιάννης κοίταζε τον άγιο ν' αλαργαίνει και να λιώνει μέσα στο σκοτάδι κι έκαμε το σταυρό του.

-Τον είδα πάλι απόψε, μεγάλη η χάρη του, καλά θα πάνε οι δουλειές μου, μουρμούρισε.

Ακόμα οι γυναίκες που δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά ζη-

τούσαν τη βοήθειά του. «Απόξω από τον Άι-Μηνά η κυρα-Πηνελόπη στάθηκε, έκαμε το σταυρό της: Άι-Μηνά μου, μουρμούρισε, κατέχεις εσύ τη όρεξή μου, βοήθα!» Η Εφεντίνα Καβαλίνα τον ονομάζει «Γείτονα» και κλέβει λάδι από το καντήλι του παππού του για να γεμίζει κρυφά το καντήλι του Άι-Μηνά και ο καντηλανάφτης ο Μούρτζουφλος, το πρωί που πάει να συγυρίσει την εκκλησία, έβρισκε το άλογο του Άι-Μηνά ιδρωμένο.

Νομίζω, λοιπόν, ότι για όλα τα παραπάνω πρέπει να είμαστε υπερήφανοι που έχουμε ένα τέτοιο πολιούχο. Μπορεί ο δικός μας ήρωας να μην έχει τις ικανότητες του Σούπερμαν και του Σπάιντερμαν, αλλά τουλάχιστον είναι ένας ήρωας που κατοικεί στην πόλη μας και μπορούμε να τον επισκεφτούμε στο «σπίτι» του, όποτε θελήσουμε!

Ο Άγιος Μηνάς γεννήθηκε στην Αίγυπτο στα μέσα περίπου του 3ου αιώνα μ.Χ. από γονείς ειδωλολάτρες, αλλά έγινε χριστιανός από την εφηβική του ηλικία. Όταν ενηλικιώθηκε αποφάσισε να κάνει καριέρα στον Ρωμαϊκό στρατό και υπηρέτησε σαν αξιωματικός, στο Ρωμαϊκό ιππικό στην Μικρά Ασία. Θεωρείται από τους ορθόδοξους χριστιανούς προστάτης των γεωργών και των κτηνοτρόφων. Από τους Μικρασιάτες θεωρείται ο προστάτης των ξενιτεμένων τους(των παιδιών τους που είχαν φύγει). Σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας θεωρείται ο προστάτης των ανύπαντρων γυναικών. Μερικοί άλλοι πιστεύουν, τέλος, ότι ο Άγιος Μηνάς βοηθά στην αναζήτη-

Θρύλοι για τον Άγιο Μηνά. Γράφει η Ειρήνη Πατραμάνη

ση χαμένων πραγμάτων. Πολλοί θρύλοι μας έχουν σωθεί για τον Άγιο Μηνά. Σύμφωνα με τον ακόλουθο το 1826 μ.Χ οι Τούρκοι του Ηρακλείου σχεδίαζαν να προχωρήσουν σε σφαγή των χριστιανών την ημέρα του Πάσχα, 18 Απριλίου, την ώρα της Αναστάσιμης Θείας Λειτουργίας, ώστε να τους πιάσουν απροετοίμαστους. Έτσι, για να τους αποσπάσουν την προσοχή, έβαλαν φωτιά σε διάφορα απομακρυσμένα σημεία της περιοχής ενώ οπλισμένοι στρατιώτες θα είχαν συγκεντρωθεί έξω από τον ναό, βάση σχεδίου, περιμένοντας την ώρα της ανάγνωσης του Ευαγγελίου, για να μπουν και να αρχίσουν την σφαγή. Όταν άρχισε όμως η ανάγνωση, ένας ασπρομάλλης ηλικιωμένος ιππέας καβάλα πάνω στο άσπρο άλογο του, που έτρεχε γύρω από τον ναό κινήγησε τους Τούρκους, οι οποίοι άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι, επειδή νόμιζαν ότι τον είχε διατάξει ο διοικητής να τους τρομάξει, επειδή αποφάσισε να ακυρωθεί η σφαγή. Όταν όμως εκείνοι έκαναν παράπονα στον διοικητή τους για εκείνο το συμβάν, εκείνος τους είπε ότι δεν είχε διατάξει κανένα να τους απομακρύνει από τον ναό κατάλαβε ότι ο ασπρομάλλης ιππέας ήταν ο Άγιος Μηνάς και όλο αυτό ήταν ένα θαύμα. Σύμφωνα με κάποιον άλλο μύθο ένας

Χριστιανός πλούσιος υποσχέθηκε να δωρίσει ένα δίσκο αργυρό στην εκκλησία του Αγίου. Πήγε λοιπόν στον χρυσοχόο και του είπε να κατασκευάσει δύο δίσκους και να γράψει επάνω στον ένα το όνομα του Αγίου και στο άλλο το δικό του. Όταν πήγε να τους πάρει, είδε ότι του Αγίου ήταν πιο ωραίος από τον δικό του και έτσι τον κράτησε για δικό του. Ταξιδεύοντας στην θάλασσα του έφερε ο υπηρέτης του τον δίσκο του Αγίου με φαγητά. Όταν τελείωσε το γεύμα ο υπηρέτης πήρε τον δίσκο για να τον πλύνει στη θάλασσα, όμως γλίστρησε από τα χέρια του και έπεσε στο βυθό. Ο υπηρέτης φοβήθηκε και έπεσε κι αυτός στη θάλασσα για να τον βρει. Ο αφέντης κατάλαβε το σφάλμα του και έτσι παρακάλεσε τον Άγιο να βρει το πτώμα του υπηρέτη του και μετά θα του έφτιαχνε δύο δίσκους. Μόλις έφτασε στη στεριά έψαχνε μήπως βρει πουθενά το πτώμα του άτυχου υπηρέτη του. Τότε είδε να βγαίνει από τη θάλασσα ο υπηρέτης του, κρατώντας στα χέρια του το δίσκο και του είπε ότι, μόλις έπεσε στη θάλασσα, είδε τρεις άνδρες να τον ανεβάζουν στην επιφάνεια. Ο ένας ήταν μεγαλύτερος στην ηλικία και φορούσε στρατιωτική στολή, ο άλλος ήταν πολύ νέος και ο τρίτος ήταν ζητιάνος.

Κάθε μαθητής μικρής ή μεγάλης τάξης έχει κάποιες υποχρεώσεις απέναντι στο σχολείο ή ακόμα και σε εξωσχολικές δραστηριότητες που μπορεί να κάνει. Αυτές οι υποχρεώσεις ή δραστηριότητες, όπως θέλετε πείτε τις, μειώνουν τον ελεύθερο του χρόνο και κάνουν τη ζωή του δύσκολη, ειδικά αυτή την περίοδο, που τα διαγωνίσματα στα μαθήματα πέφτουν βροχή.

Ένας μαθητής γυμνασίου, ο οποίος εκτός από το σχολείο πάει φροντιστήριο (Αγγλικά, Μαθηματικά..), κάποιο άθλημα (Ποδόσφαιρο, Τένις) ή ωδείο (Κιθάρα, Πιάνο), πιθανόν οι 24 ώρες της ημέρας να μην φτάνουν για να τα προλάβει όλα αυτά. Αν σκεφτούμε ότι το ένα τρίτο περίπου της ημέρας το αφιερώνει στο σχολείο, και το άλλο στη βιολογική ανάγκη του ύπνου, απομένουν περίπου οκτώ ώρες, για να στριμώξει σε αυτές την κάλυψη των μαθητικών του υποχρεώσεων, τις εξωσχολικές του δραστηριότητες και την ανάγκη του να παίξει και να ξεκουραστεί, ως παιδί και ως άνθρωπος που είναι. Πιο δύσκολο δηλα-

δή κι από το να τετραγωνίσει τον κύκλο. Όσο περνάει ο καιρός, συνειδητοποιώ τι σημαίνει αυτό που η κοινωνία αναγνωρίζει με αρκετή δόση ενοχής για τους μαθητές της: Ότι δηλαδή ο μαθητής είναι ο πιο σκληρά εργαζόμενος Έλληνας. Όμως κάποια μαθήματα (ή καθηγητές) απαιτούν πολύ περισσότερο χρόνο για διάβασμα, με αποτέλεσμα ο μαθητής να μην προλάβει να ανταποκριθεί στο 100% σε αυτό που του έχει ζητήσει ο καθηγητής. Αυτό βέβαια είναι ένα θέμα, το οποίο αρκετοί καθηγητές αδυνατούν να

καταλάβουν, παρόλο που οι μαθητές δεν χάνουν ευκαιρία να τους το υπενθυμίζουν. Υπάρχουν όμως και καθηγητές που κατανοούν αρκετά την κατάσταση των παιδιών και προσπαθούν να μην τους επιβαρύνουν.

Ας πάμε όμως στο επίμαχο θέμα των δι-

αγωνισμάτων, που αντιστοιχούν ένα σε κάθε μάθημα το τρίμηνο. Ήδη από την πρώτη γυμνασίου γνωρίζουμε ότι ο νόμος επιτρέπει έως 3 την βδομάδα. Υπάρχουν όμως και διάφοροι αστάθμητοι που ανατρέπουν αυτόν τον περιορισμό, όπως σκόρπιες χαμένες ώρες, απεργίες, καταλήψεις κτλ. Έτσι, οι καθηγητές μας το μεταφέρουν στην αμέσως επόμενη φορά χωρίς να υπολογίσουν τα υπόλοιπα διαγωνίσματα, με αποτέλεσμα την εβδομάδα να πέφτουν μαζεμένα περισσότερα διαγωνίσματα, σε σχέση με εκείνα που αρχικά προβλέπεται.

Με αυτόν τον τρόπο όμως το εικοσιτετράωρο του μαθητή μετατρέπεται σε εφιάλητ προσπάθοντας να ανταποκριθεί σε όλα αυτά. Για αυτό το λόγο θα ζητούσαμε την κατανόηση όλων των καθηγητών, οι οποίοι ασφαλώς ξέρουν ότι δεν είναι μόνο το σχολείο που μας απασχολεί αλλά και άλλα πολλά! Για αυτό και τους ζητάμε να μην επιτρέψουν η λέξη παιδί, ετυμολογικά συγγενής της λέξης παίζω, να καταντήσει κενή περιεχομένου...

Μαθητές και διασκέδαση. Γράφει η Μαρκέλα Μαυρουδή

Η διασκέδαση είναι α- η δυνατότητα να ταξιδέψουμε σε ένα άλλο κόσμο, φανταστική ναμφίβολα άκρως απα- κό, μακριά από το γκρίζο της καθημερινής ζωής. Υπάρχουν ραίτητη για μας, τους αρκετοί που ασχολούνται με κάτι περισσότερο δημιουργικό, μαθητές που συνεχώς όπως τις τέχνες (μουσική, ζωγραφική, θέατρο, κλπ) που εκτός μέσα στην κουραστική από προσωπική ευχαρίστηση, συμβάλουν στην πνευματική εβδομάδα ψάχνουμε μι- μας καλλιέργεια.

α ανάσα χαλάρωσης. Πολλοί από εμάς βέβαια, δεν διαθέτουν αρκετό ελεύθερο χρόνο για να τον αξιοποιήσουν, όπως εκείνοι επιθυμούν. Το σχολείο, ο φόρτος εργασιών, οι διάφορες εξωσχολικές δραστηριότητες και υποχρεώσεις έχουν μειώσει αισθητά το χρόνο που αφιερώνουν οι μαθητές για διασκέδαση. Παρ' όλα αυτά, πάντα καταφέρνουμε να “ξεκλέψουμε” λίγο χρόνο από το πολυάσχολο πρόγραμμά μας και να ασχοληθούμε με διάφορες δραστηριότητες, που ανταποκρίνονται στις προτιμήσεις μας.

Το είδος και ο τρόπος ψυχαγωγίας ποικίλει ανάλογα με την εποχή στην οποία αναφερόμαστε και με τις δυνατότητες που παρέχει η κάθε κοινωνία. Στη σημερινή εποχή, η πλειοψηφία των νέων στρέφεται στις απεριόριστες δυνατότητες που προσφέρει η τεχνολογία. Έτσι, μέσω του υπολογιστή, των κινητών τηλεφώνων ή κάποιου άλλου τεχνολογικού μέσου, μπορούν να ψυχαγωγηθούν και να αξιοποιήσουν τον ελεύθερο χρόνο τους ευχάριστα ακούγοντας μουσική, παίζοντας παιχνίδια ή συνομιλώντας με τους φίλους τους μέσα από διάφορες ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης. Ιδιαίτερη προτίμηση δείχνουν να έχουν πολλοί σε ταινίες ή σειρές, ενώ πολλές παρέες μαθητών συχνάζουν στους κινηματογράφους, για να παρακολουθήσουν μια ταινία πρόσφατης παραγωγής, που τους κέντρισε το ενδιαφέρον. Μέσω των ταινιών μας δίνεται

Επίσης, η ενασχόληση με τον αθλητισμό είναι μία άλλη διέξοδος ρουτίνας που προσφέρει μια καλή φυσική κατάσταση σε συνδυασμό με την διασκέδαση. Τέλος, ένα καλό βιβλίο μπορεί να αποτελέσει συντροφιά και φίλος ενός μαθητή και όχι μόνο, ιδιαίτερα για τους “βιβλιοφάγους”, τους λάτρεις των βιβλίων, που στην εποχή μας, τολμώ να πω πως είναι αρκετά περιορισμένοι.

Το θέμα που τίθεται συχνά ως αμφιλεγόμενο, είναι κατά πόσο οι μαθητές σήμερα απειλούνται από τις διάφορες μορφές διασκέδασης. Πιο συγκεκριμένα, ο διαδικτυακός κόσμος φαίνεται πως έχει αρνητική επίδραση στους νέους, μια και πολλοί από αυτούς, προτιμούν να ξοδέψουν ατέλειωτες ώρες μπροστά από μια οθόνη χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι δεν αποτελεί είδος ουσιαστικής ψυχαγωγίας. Γι' αυτό, οι μαθητές οφείλουν να συνειδητοποιήσουν ότι αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου τους πρέπει να επικεντρώνεται σε περισσότερο εποικοδομητικές δραστηριότητες, που στοχεύουν στην ανανέωση του ψυχικού πνεύματος.

Γενικεύοντας, οι νέοι είναι διαρκώς προς αναζήτηση καινούργιων και εναλλακτικών μορφών διασκέδασης που μπορούν να τους απομακρύνουν από τη μονοτονία, το άγχος, την πίεση της καθημερινότητας και θα ανοίξουν τους δρόμους για αναψυχή και στιγμές ξεγνοιασιάς.

Το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου. Γράφει η Κάλλια Λιάσκου

Στις 8 Νοεμβρίου 2014 γιορτάσαμε την 148η επέτειο από την ημέρα του ολοκαυτώματος της Μονής Αρκαδίου. Ας αναφέρουμε τα γεγονότα και μερικές πληροφορίες για την Μονή, για να θυμηθούν όσοι γνωρίζουν και να μάθουν όσοι δεν ξέρουν. Η Ιερά Μονή Αρκαδίου είναι μια ιστορική Μονή στην Κρήτη. Σύμφωνα με την παράδοση θεμελιώθηκε από τον αυτοκράτορα Ηράκλειο και ανοικοδομήθηκε τον 5ο αιώνα, από τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα Αρκάδιο, του οποίου το όνομα φέρει προς τιμή του. Άλλοι αναφέρουν ότι ιδρύθηκε από κάποιον μοναχό Αρκάδιο και γι' αυτό ονομάστηκε Μονή Αρκαδίου. Ερείπια της πρώτης Μονής διατηρούνται σήμερα στο βορειοδυτικό μέρος του περιβόλου της.

Ο τουρκικός ζυγός στην Κρήτη μετρούσε ήδη 250 χρόνια, όταν μετά από συνεχιζόμενους ξεσηκωμούς Κρήτες επαναστάτες άρχισαν να συγκεντρώνονται στο Αρκάδι από τις 3 Μαρτίου του 1866, για να φθάσουν το Μάιο στους 1500 πολεμιστές από όλη την Κρήτη. Η Μονή Αρκαδίου από την πρώτη στιγμή της επανάστασης υπήρξε το επίκεντρο των αγώνων λόγω της σπουδαίας στρατηγικής της σημασίας. Οι Τούρκοι ζήτησαν από τον ηγούμενο Γαβριήλ Μαρινάκη να διώξει την επαναστατική επιτροπή από το μοναστήρι με την απειλή, ότι θα το καταστρέψουν, αλλά ο ηγούμενος αρνήθηκε. Στις 24 Σεπτεμβρίου έφτασε ο συνταγματάρχης του Ε.Σ.Π. Κορωναίος με λίγους εθελοντές και ανακηρύχθηκε αρχηγός. Ο Κορωναίος έκρινε ότι η τοποθεσία δεν ήταν κατάλληλη για άμυνα αλλά ο ηγούμενος της Μονής, Γαβριήλ δεν ήθελε να την εγκαταλείψει.

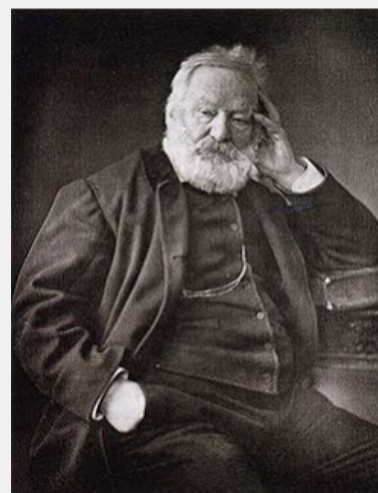

Ο Τουρκικός στρατός, αποτελούμενος από 15.000 τακτικό στρατό και υποστηριζόμενος από 30 κανόνια, υπό τον Μουσταφά Ναϊλή Πασά, εκστράτευσε εναντίον της Μονής. Παράλληλα, ζήτησε από τον ηγούμενο να παραδοθεί. Η απάντηση ήταν αρνητική. Στο μοναστήρι υπήρχαν 964 ψυχές, 325 άνδρες και οι υπόλοιποι γυναικόπαιδα.

Η επίθεση ξεκίνησε στις 8 Νοεμβρίου. Τη δεύτερη όμως, μέρα η εξωτερική γραμμή άμυνας διασπάται, σκοτώνεται ο Ηγούμενος Γαβριήλ και οι Τούρκοι εισέρχονται στον περίβολο της Μονής. Εξαντλημένοι και με βέβαιη την αιχμαλωσία και όλα τα συνακόλουθα, ο Κωνσταντίνος Γιαμπουδάκης, από το χωριό Άδελε του Ρεθύμνου, κλείνεται μαζί με άλλους πολεμιστές και γυναικόπαιδα στην πυριτιδαποθήκη. Η πυροδότηση των βαρελιών με το μπαρούτι προκάλεσε την καταστροφή της Μονής και το θάνατο πολλών Ελλήνων αλλά και Τούρκων εισβολέων. Ο κρότος λέγεται ότι ακούστηκε μέχρι το Ηράκλειο. Μετά την ανατίναξη της πυριτιδαποθήκης ο Ι. Δημακόπουλος συνέχισε να μάχεται κατά των Τούρκων στον περίβολο της Μονής. Ο ίδιος την 9η Νοεμβρίου αποφάσισε να παραδοθεί στον τακτικό τουρκικό στρατό, όταν έλαβε εγγυήσεις για την ζωή των τελευταίων υπερασπιστών, που μάχονταν μέσα από τα ερείπια. Ωστόσο, την επόμενη εκτελέστηκε με αποκεφαλισμό τόσο αυτός, όσο και οι περισσότεροι αιχμάλωτοι.

Από όλες τις θυσίες που πρόσφερε η Κρήτη, μεσουρανεί το Αρκάδι. Η Μονή Αρκαδίου ύψωσε το αίτημα της κρητικής ελευθερίας και ξεσήκωσε τα φιλελληνικά αισθήματα της Ευρώπης, αλλάζοντας τη νοοτροπία και την τακτική των ευρωπαϊκών δυνάμεων απέναντι στο Κρητικό ζήτημα.

Μετά την Καταστροφή του, το 1866, ανοικοδομήθηκε πλήρως και αναστηλώθηκε στην πρότερη μορφή του. Μόνο ένα μισοκαμένο τέμπλο στα αριστερά της Αγίας Τράπεζας και μια μπάλα κανονιού σφηνωμένη στο αιωνόβιο κυπαρίσσι στα δεξιά της εκκλησίας, μαρτυρούν το αίμα που χύθηκε πριν 148 χρόνια. Η UNESCO έχει χαρακτηρίσει το Αρκάδι ως Ευρωπαϊκό Μνημείο Ελευθερίας.

Ο Ουγκώ για το Αρκάδι και τη στάση των Μεγάλων Δυνάμεων:

Απαγορεύεται να μιλάς για την Κρήτη. Αυτό είναι το προεπιλεγμένο. Ενάντια σ'ενανε μικρό λαό συνωμοτούνε έξι ή επτά μεγάλες δυνάμεις. Ποια είναι η συνωμοσία αυτή; Η συνωμοσία της σιωπής. Μα τ'αστροπελέκι δεν είναι βουβό. Τ'αστροπελέκι έρχεται από ψηλά, και, στη γλώσσα της πολιτικής, τ'αστροπελέκι το λένε επανάσταση...

Η Λαϊκή Μούσα για το Αρκάδι

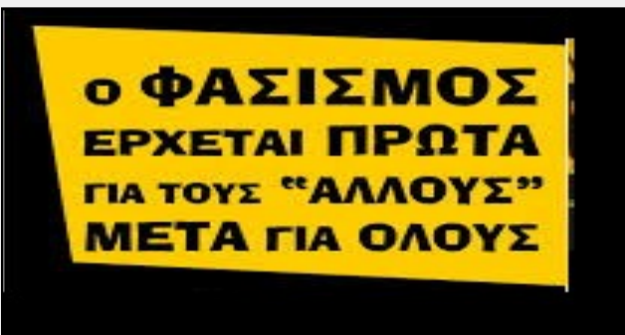
Και μέσα στον αναβρασμό, που ο χάρος εβρουχάτο, βροντή, σεισμός εγίνηκε κι ο κόσμος άνω κάτω Φωθιά, καπνός και κτίρια, κορμιά κομματιασμένα, άντρες και γυναικόπαιδα στα νέφελα ανεβαίνα. Τρόχαλος έγινε η μονή κι εσειστή ο Ψηλορείτης κι αντιλαλούνε τα βουνά κι απ' άκρη ως άκρη η Κρήτη.

Με λένε Αϊσέ

Της Αυγής Ρουσογιαννάκη

Ο φασισμός κρύβεται γύρω μας, υπάρχει στο περιβάλλον μας και θα συνεχίσει να υπάρχει, αν δεν κινητοποιηθούμε. Φασισμός είναι να καταπιέζεσαι, να κακοποιείσαι άδικα, να βιώνεις καθημερινά το ρατσισμό, να σου απαγορεύεται να εκφραστείς ελεύθερα και να ξεφεύγεις από την γνώμη των πολλών. Να μην μπορείς να πας στο νοσοκομείο, όταν αρρωσταίνεις, να μην έχεις δουλειά, να καταπατούνται γενικά τα δικαιώματά σου. Αν περιμένεις, δεν γίνεται τίποτα. Πάρε στα χέρια σου το μέλλον σου, κατάλαβε τον φασισμό και τσάκισέ τον! Το κείμενο που θα διαβάσετε εμπνέεται από αυτό το θέμα.

Με λένε Αϊσέ

Με λένε Αϊσέ και είμαι από μια μακρινή χώρα. Είμαι δώδεκα ετών και φοιτώ στην πρώτη γυμνασίου.

Την σύντομη -μέχρι τώρα- ζωή μου θα μπορούσα να την παρομοιάσω με ένα πολύ δύσβατο βουνό, που ελάχιστοι άνθρωποι έχουν καταφέρει να δουν την κορυφή του. Έφυγα από τη χώρα μου, γιατί εκεί επικρατούσαν συνθήκες πολέμου, όπως μου εξήγησαν αργότερα οι γονείς μου, αφού τότε ήμουν μόνο τριών, με αποτέλεσμα να μην θυμάμαι και πολλά. Το μόνο που μου έχει μείνει από αυτή την άγνωστη πατρίδα είναι μια αίσθηση πίκρας σαν σκέφτομαι τα δάκρυα της μητέρας μου να τρέχουν

σαν ποτάμι και τον πατέρα μου να σπαθεί μάτια να της δώσει θάρρος, λέγοντάς της ότι υπάρχει ελπίδα. Ήρθαμε εδώ στην Ελλάδα λοιπόν, όλη η οικογένεια, πλην του μικρού μου αδερφού, που ξεψύχησε στον δρόμο. Έφυγε σαν ένα μπουμπουκι, μόλις ενός έτους, πριν προλάβει να ανθίσει...

Πέρασαν τα χρόνια. Μεγάλωσα, έμαθα τα ελληνικά σαν τη μητρική μου γλώσσα και ενσωματώθηκα στο περιβάλλον γύρω μου. Ο πατέρας μου βρήκε μια χειρωνακτική δουλειά σε μια επιχείρηση και έτσι κατάφερε να μας ζει. Γενικά, ήμουν ήσυχος χαρακτήρας, δεν ενοχλούσα κανέναν. Με το σχολείο τα πήγαινα αρκετά καλά: μου άρεσε το διάβασμα και συχνά καθόμουν ώρες μόνη μου, διαβάζοντας όχι μόνο σχολικά αλλά και εξωσχολικά βιβλία. Όσο για την κοινωνική μου ζωή, δεν είναι και τόσο πλούσια. Έχω μια μοναδική φίλη, την Αρετή, η οποία όμως μου φτάνει και μου περισσεύει: είναι ευγενική και καλόκαρδη και το πιο σημαντικό είναι ότι ούτε εκείνη ούτε οι γονείς της δεν ενδιαφέρονται για την καταγωγή μου. Όπως νομίζω ότι δεν υπάρχει λόγος να χλεύεται κανείς με αυτήν...

Ένα γεγονός όμως έβαλε τέλος στην ήσυχη ζωή μου και έβαλε στην πρίζα την ζωντάνια και την ενεργητικότητα μου. Μια μέρα πριν από περίπου δυο εβδομάδες, το αφεντικό του πατέρα μου του ανακοίνωσε την νέα μείωση του μισθού του, η οποία ήταν τόσο μεγάλη, που ήταν ικανή να πετάξει την οικογένεια μου στο δρόμο. Πίστεψα πως ο μπαμπάς μου θα έψαχνε και για μια άλλη δουλειά ή θα δούλευε ακόμα περισσότερο στην ίδια, αλλά τίποτα από αυτά δεν συνέβη. Θυμάμαι ακόμα τα μάτια του να γυαλίζουν και με καθαρή φωνή να μου λέει δυνατά ότι θα παλέψει για τα δικαιώματά του. Βγήκε λοι-

πόν και πήγε στην πορεία που γινόταν την ίδια κιόλας μέρα. Τον περιμέναμε πολλές ώρες. Αργούσε, με αποτέλεσμα η καρδιά μας να πάει να σπάσει. Όταν πια αργά το απόγευμα ήρθε, δεν μπορούσαμε να τον αναγνωρίσουμε: το μάτι του είχε μπλαβίσει και από τα χέρια και τα πόδια του έτρεχε αίμα και μεγάλες πληγές ξεπρόβαλλαν από παντού. Μας εξήγησε πως είχαν τα πράγματα: τον είχαν δείρει οι αστυνομικοί, γιατί κατά τη γνώμη τους είχε άδικο και έπρεπε να λέει και ευχαριστώ, που έχει δουλειά.

Μετά από αυτό το περιστατικό, κανείς μας δεν μπορούσε να μείνει άπραγος. Ο πατέρας μου, όπως κι όλοι του οι συνάδελφοι, κήρυξαν απεργία θέλοντας να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Κι εγώ όμως, δεν κάθισα με σταυρωμένα τα χέρια. Είπα στη μητέρα μου πως πάω στο σχολείο, αλλά πήγα στην εταιρεία του μπαμπά μου, να βγάλω ένα λόγο που είχα ετοιμάσει, για να εμψυχώσω τους ανήμπορους εργάτες. Εκείνοι με δέχτηκαν και χάρηκαν που με είδαν. Ο μπαμπάς μου βέβαια, με ψευτομάλωσε, αλλά κατά βάθος το ήξερα πως ήταν περήφανος για μένα. Στο λόγο μου, αρχικά, ανέφερα αρκετά από τα βασικά δικαιώματα των ανθρώπων. Τόνισα επίσης ότι δεν μπορούν να καταπατηθούν από κανέναν και ότι κάποιες φορές χρειάζεται να δώσουμε μάχες γι' αυτά, αλλά φυσικά αξίζει τον κόπο. Τελικά, μετά από πολυήμερη απεργία το αφεντικό του μπαμπά μου, μην μπορώντας να κάνει αλλιώς, δέχτηκε τα αιτήματα των εργαζομένων. Έτσι το πείσμα κι ο αγώνας τους δικαιώθηκε και νίκησαν.

Όσο για μένα, σφίγγω τα δόντια και προχωρώ, ελπίζοντας και παλεύοντας για ένα καλύτερο μέλλον!

Ελεύθερος χρόνος

Της Σοφίας Μανιά

Τον ελεύθερο μου χρόνο μπορώ και τον αφιερώνω σε ποικίλες δραστηριότητες. Η κάθε μια απ' αυτές ξεχωριστά, με χαλαρώνει και με ανανεώνει, ώστε να μπορώ να είμαι ακόμα πιο δημιουργική στις υποχρεώσεις μου. Συγκεκριμένα, βρίσκω πολύ ενδιαφέροντα τα κείμενα που υπάρχουν στο σχολικό βιβλίο της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας και η ανάγνωση αυτών είναι για μένα απόλαυση. Επίσης, όπως όλοι οι άνθρωποι, έτσι και εγώ έχω την κοινωνικότητα μου: Θα αφιερώσω, δηλαδή, ευχαρίστως χρόνο για ανταλλαγή επισκέψεων με τις φίλες μου, ή για να πάμε να παίξουμε βόλεϊ και μπάσκετ στην πλατεία της γειτονιάς μας, ή ακόμα και να κατέβω για ψώνια στην αγορά με τη μητέρα μου. Βέβαια δεν

είναι λίγες φορές που θα κάνουμε ποδήλατο ή θα παίζουμε επιτραπέζια παιχνίδια. Παρ' όλα αυτά, κάποιες φορές μου αρέσει, όταν έχω ελεύθερο χρόνο, να μένω και μόνη μου. Έτσι, βρίσκω την ευκαιρία να τακτοποιήσω το δωμάτιο μου, να διαβάσω κάποιο λογοτεχνικό βιβλίο που έχω προηγουμένως δανειστεί απ' την βιβλιοθήκη του σχολείου μου ή να παίξω με τα αγαπημένα παιχνίδια στο κινητό μου. Άρα, εύκολα θα μπορούσε κάποιος να παρατηρήσει ότι, αν και ο ελεύθερος μου χρόνος έχει μειωθεί αισθητά από τις προηγούμενες χρονιές, καθώς έχουν αυξηθεί οι υποχρεώσεις του σχολείου, παρ' όλα αυτά, με έναν σωστό προγραμματισμό και θέληση, μπορώ να έχω αρκετές δημιουργικές ασχολίες.

Συνέντευξη: Η πρόεδρος του Δεκαπενταμελούς Κατερίνα Νεονάκη μας μιλά για την κατάληψη

Γράφουν οι Κωνσταντίνα Μιχελάρκη, Κοτσάκη Μαρία, Εύη Δραμουντάνη

Οι καταλήψεις φέτος έχουν φουντώσει σε όλα τα σχολεία, όπως και στο δικό μας. Η εφημερίδα μας δεν μπορούσε να μην ασχοληθεί με αυτό το φλέγον θέμα που απασχολεί όλη τη μαθητική κοινότητα, εκπαιδευτικούς, γονείς, μαθητές. Έτσι βρήκαμε την Κατερίνα Νεονάκη, πρόεδρο του 15μελούς και της θέσαμε ερωτήσεις για την κατάληψη. Διαβάστε λοιπόν τις απαντήσεις που μας έδωσε και βγάλτε τα συμπεράσματά σας.

Κατερίνα, έχουν κατηγορηθεί οι καταλήψεις ως εποχιακό φαινόμενο. Είναι και αυτή μια τέτοια;

Όταν έθεσα υποψηφιότητα για το 15μελές, δεν ήταν ένας από τους στόχους μου οι καταλήψεις χωρίς λόγο. Φέτος όμως, ο λόγος ήταν σοβαρός. Έχουμε έναν στόχο και το κίνημα είναι μαζικό. Άλλωστε, αν ήταν εποχιακό, θα είχε ήδη λήξει, αφού ήδη έχουμε περάσει το συνηθισμένο χρονικό διάστημα. **Αν σου ζητούσαμε να αναφέρεις τα πιο σημαντικά αιτήματα της κατάληψης, ποια θα ανέφερες;**

Το πιο σημαντικό αίτημα της κατάληψης είναι η κατάργηση της Τράπεζας Θεμάτων, η οποία δεν "υπολογίζει" αν ο μαθητής έχει δυσκολία ή όχι. Η δυσκολία έχει ως αποτέλεσμα όλο και περισσότεροι μαθητές να καταφεύγουν στα ιδιωτικά φροντιστήρια (το σύστημα τα έχει κάνει υποχρεωτικά από την πρώτη, κιόλας Λυκείου). Όλα αυτά έχουν σαν αποτέλεσμα να "μένουν" πολλά παιδιά

στην ίδια τάξη και να αναγκάζονται να επαναλαμβάνουν την ίδια χρονιά. Από κει και πέρα, υπάρχουν όλα τα γνωστά προβλήματα, ελλείψεις καθηγητών, κτλ, να μην τα αναφέρω τώρα.

Τι περιμένετε να πετύχετε με την κατάληψη;

Αυτό που θέλαμε να πετύχουμε, το πετύχαμε, δηλαδή να βγούμε στα ΜΜΕ, να ενημερώσουμε τον κόσμο για τα προβλήματα της παιδείας και να πιέσουμε όλοι μαζί για την επίλυση των προβλημάτων.

Πολλοί σας κατηγορούν ότι έχετε έλλειψη φαντασίας και ακολουθείτε την πεπατημένη των καταλήψεων. Τι απαντάς;

Δεν αποτελούν μόνο οι καταλήψεις μέρος της κινητοποίησης. Έχουν πραγματοποιηθεί και πολλές πορείες. Επίσης έχουν σταλεί και επιστολές με τα αιτήματα μας στον κ. υπουργό παιδείας.

Οι μαθητές του 5ου Γυμνασίου πρωτοστατούν κάθε φορά στο χορό των καταλήψεων και κάποιοι γονείς θεωρούν ότι αυτό είναι μειονέκτημα για το σχολείο. Η γνώμη σου;

Κατά την γνώμη μου, δεν είναι λάθος το να διαμαρτύρεσαι, όταν κάτι δεν σου αρέσει και να αντιστέκεσαι. Σίγουρα είναι δυσάρεστο το γεγονός ότι έχουμε χάσει αρκετές διδακτικές ώρες. Όμως υπάρχουν πολλά χρόνια προβλήματα στην παιδεία, που τα αντιμετωπίζουμε όλοι καθημερινά στον σχολικό χώρο.

Βρίσκεστε σε επαφή με τα 15μελή των άλλων σχολείων, ώστε να συντονί-

σετε την δράση σας ή τουλάχιστον να μην απομονωθείτε;

Έχουμε επαφή με τα 15 μελή όλων των σχολείων (Γυμνασίων, Λυκείων). Μια φορά την εβδομάδα γίνεται μια συνάντηση συντονισμού, στην οποία παίρνουν μέρος όλοι οι πρόεδροι των 15 μελών του Ηράκλειου. Εκεί συζητάμε και αποφασίζουμε για τις επόμενες μας κινήσεις.

Η διαδικασία της ψηφοφορίας έχει αμφισβητηθεί πολλές φορές. Τελικά οι αποφάσεις λαμβάνονται συλλογικά και δημοκρατικά;

Η διαδικασία της ψηφοφορίας αρχικά γίνεται μεταξύ των μαθητών του 15μελούς. Προτείνει κάποιος και μετά ψηφίζουμε, ποιοι συμφωνούν και ποιοι όχι. Στην συνέχεια, αφού έχει παρθεί η απόφαση, γίνεται ψηφοφορία με την συμμετοχή όλου του σχολείου απολύτως δημοκρατικά, με δικαίωμα ψήφου ο καθένας.

Πώς βλέπεις το μέλλον αυτών των κινητοποιήσεων;

Είναι άδικο, εμείς οι μαθητές, να πληρώσουμε τις συνέπειες της κρίσης. Αξίζουμε καλύτερα σχολεία και καλύτερη παιδεία. Αν και ξέρουμε ότι οι πιθανότητες να αλλάξει το σύστημα είναι ελάχιστες, αγώνας χαμένος είναι αυτός που δεν προσπάθησες. Εξάλλου, αν δεν προσπαθήσουμε εμείς τα παιδιά να ανατρέψουμε το νέο σύστημα με τις κινητοποιήσεις, τότε ποιοι θα το κάνουν;

Καταλήψεων συνέχεια; Γράφει η Έλενα Σκανδαλάκη

Εξαιρετικά ανθεκτικές και μεγάλης διάρκειας οι καταλήψεις, καθώς και οι κινητοποιήσεις των μαθητών σε όλη την χώρα. Τα περισσότερα Γυμνάσια και Λύκεια κλείνουν και οι μαθητές διαμαρτύρονται: Ζητούν κατάργηση του νέου συστήματος, το οποίο απαιτεί άριστους μαθητές χωμένους στα φροντιστήρια, χωρίς ελεύθερο χρόνο, μέσα στις εξετάσεις με παν-δύσκολα και αναπάντεχα θέματα να βγαίνουν από μια ψυχρή τράπεζα θεμάτων. Διαμαρτύρονται για την υποχρηματοδότηση των σχολικών μονάδων, σχολεία χωρίς τους απαραίτητους χώρους διδασκαλίας και τον α-

παραίτητο εξοπλισμό, καθώς και για την έλλειψη καθηγητών.

Η άποψη μου, γενικά πάνω στο θέμα της κατάληψης είναι θετική, όταν όμως γίνεται σε λογικά πλαίσια και όταν έχουμε επίγνωση των πράξεων μας και αποδεχόμαστε τις συνέπειες αυτών. Το σχολείο μας μένει κλειστό στα πλαίσια των μαθητικών εξεγέρσεων, πράγμα το οποίο έχει προκαλέσει θύελλα αντιδράσεων, καθώς και αγανάκτηση γονιών και καθηγητών.

Οι απόψεις μας εκφράστηκαν μέσα από τα πανό τα οποία έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στις μαθητικές

πορείες που έλαβαν χώρα στο κέντρο του Ηρακλείου. Πιστεύω όμως πως πρέπει να δοθεί ένα τέλος στην κατάληψη αυτή, διότι ήδη έχει κρατήσει αρκετές μέρες και τα διαγωνίσματα καθώς και η διδακτέα ύλη έχουν πάει αρκετά πίσω.

Το θέμα συνεχίζεται στην πίσω σελίδα

Όλοι μας γνωρίζουμε ότι οι καταλήψεις είναι ένα αμφιλεγόμενο και παράνομο μέσο με το οποίο οι μαθητές διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Τα προηγούμενα χρόνια μπορώ να πω με μεγάλη βεβαιότητα ότι οι καταλήψεις γίνονταν χωρίς σημαντικούς λόγους και αιτίες. Ήταν κάτι εποχιακό. Το είχαμε καθιερώσει και στην αρχή κάθε σχολικής χρονιάς κάναμε κατάληψη. Δεν θα αναφερθώ σε εκείνα τα χρόνια, γιατί θυμάμαι πολύ καλά ότι και εγώ μαζί με τα περισσότερα παιδιά ψήφιζα για να χάσω μάθημα, να πάω την βόλτα μου και να περάσω ευ-

χάριστα την μέρα μου. Φέτος όμως, οι καταλήψεις μας είναι πιο σημαντικές από ποτέ άλλοτε! Προσπαθούμε με κάθε τρόπο να δείξουμε ότι έχουμε φωνή και δικαιώματα ως μαθητές. Παλεύουμε όχι μόνο για εμάς, αλλά και για τις υπόλοιπες γενιές, που θα δυσκολευτούν τα επόμενα χρόνια. Γιατί τα πράγματα στο σχολείο γίνονται ολοένα και πιο άγρια: Εξεταστικός γολγοθάς, τράπεζα θεμάτων, ελλείψεις προσωπικού και υποδομών, κτλ. Προσωπικά, αμφιβάλλω αν με τις καταλήψεις θα κερδίσουμε τίποτα και ίσως θα υποστούμε και τις συνέπειες, αφού οι μέρες καταλήψεων ήταν αρκετές, όμως φτάνει που προσπαθήσαμε! Δεν το βάλουμε κάτω. Πήγαμε στις πορείες, υποστηρίξαμε τις καταλήψεις, ακόμα και αν ξέραμε ότι όλο αυτό δεν θα οδηγούσε πουθενά. Γιατί είναι καλύτερο να πολεμάς για τα πιστεύω σου, ακόμα και αν ξέρεις ότι οι πιθανότητες δεν είναι με το μέρος σου, παρά να κοιτάς τα όνειρα σου να γκρεμίζονται πίσω από τα πρέπει και τα μη. Για αυτό, παιδιά, γίνονται οι σημαντικές καταλήψεις. Δεν γίνονται ούτε για να κοιμόμαστε όλη μέρα ούτε και να πηγαίνουμε βόλτες, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά αγωνίζονται για το μέλλον, τις σπουδές και γενικά, για μια καλύτερη **παιδεία!**

Ένα παράπονο έχω μόνο, ένα παράπονο μικρό.... Της Μαρινίκης Σκανδαλάκη

Φέτος είναι ο πρώτος χρόνος που φοιτώ στο σχολείο μας. Πρωτάκι βλέπετε. Είχα ακούσει για τις καταλήψεις που γίνονταν στα Γυμνάσια αλλά και στα Λύκεια. Δεν ήξερα τι ήταν ακριβώς. Το μόνο που άκουγα για αυτές, ήταν ότι χάναμε τις ώρες διδασκαλίας μας. Τώρα κατάλαβα ποιος είναι ο λόγος που γίνονται. Είναι πως τα παιδιά θέλουν να αναδείξουν προβλήματα που τα απασχολούν, σχετικά με το σχολείο. Έτσι μερικές φορές οι καταλήψεις που γίνονται, έχουν ένα σκοπό, άλλες φορές όμως είναι ανούσιες.

Δεν θέλω να μιλήσω για την συγκεκριμένη, γιατί ακόμα δεν έχω διαμορφώσει άποψη. Θέλω μόνο να εκφράσω το παράπονό μου: τα παιδιά που αποφασίζουν τις καταλήψεις μας

αναγκάζουν να μπούμε σε αυτές και μετά από την ψηφοφορία δεν μας αφήνουν να φύγουμε, γιατί δεν πιστεύουν πως είχαμε ψηφίσει εναντίον της κατάληψης κι απλώς νομίζουν πως το χρησιμοποιούμε ως δικαιολογία γιατί θέλουμε να φύγουμε. Έτσι, τις ημέρες της κατάληψης μέναμε "φυλακισμένοι" μέσα στο σχολείο, μέχρι να τελειώσουν και οι επτά ώρες, αν δεν είχαμε καταφέρει να ξετρυπώσουμε από πουθενά. Όμως και οι μειοψηφίες, όπως κι εμείς οι μικρότεροι μαθητές, έχουν τα δικαιώματά τους...

Δυο πρωτάκια μοιράζονται τις πρώτες εμπειρίες τους από το σχολείο μας

Η ώρα 7.00 το πρωί. Το ξυπνητήρι χτυπά ασταμάτητα. Είναι πρώτη μέρα στο Γυμνάσιο, μια νέα αρχή. Έχω άγχος από το σπίτι με βήμα αργό. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει, βυθισμένο σε σκέψεις. Η ώρα περνά γρήγορα... Σηκώνω τα μάτια μου και να η τρομακτική πόρτα...

Μια μικρή πολιτεία μας περίμενε. Από την πρώτη μέρα κιόλας κάναμε γνωριμίες. Πολλά παιδιά όμως μας σχολίαζαν αρνητικά. Πιστεύω πως όλα τα πρωτάκια ένιωθαν αμήχανα σαν και μένα. Οι μέρες περνούσαν αργά αλλά ευχάριστα. Το άγχος έγινε ξαφνικά χαρά για εμάς. Να και τα μαθήματα. Δεν μας είχε περάσει καθόλου απ' το μυαλό, πως θα είναι τόσα πολλά και διαφορετικά, αλλιώς;

Τέτοια δεν είχαμε στο δημοτικό και στα καινούργια και στα παράξενα του νέου μας σχολείου είναι και τα παρακάτω: Πρώτα πρώτα οι καταλήψεις. Πώς θα είναι τόσα πολλά και διαφορετικά, αλλιώς;

Γράφουν Ιωάννα Μαλτεζάκη, Ηρώ Παπαδάκη

αν και δεν είναι δύσκολο. Το σύστημα είναι πιο περίπλοκο από το δικό μας, μα πιστεύουμε ότι ήταν για καλό σκοπό. Βέβαια πολλά παιδιά πήραν την λέξη "κατάληψη" και την έκαναν παιχνίδι, και όχι για όφελος τους. Πλέον όλοι μακριά ακόμα, μας αγχώνουν πολύ, γιατί δεν τις έχουμε βιώσει ακόμη. Επίσης, τα διαγωνίσματα δεν είναι δύσκολα, απλώς θέλουν περισσότερο διάβασμα απ' ότι στο δημοτικό. Τα τεστ είναι ακόμα πιο εύκολα, αλλά σε αγχώνουν για ένα ανεξήγητο λόγο. Ίσως το ξεπεράσουμε κι αυτό με τον χρόνο.

Οι εξετάσεις, αν και μακριά ακόμα, μας αγχώνουν πολύ, εσ και χάνουν μαθήματα, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν να μείνουν στην ίδια τάξη. Τέλος, πολλοί συμμαθητές μας έχουν πρόβλημα με τη μεταφορά τους. Μένουν μακριά, οι γονείς δουλεύουν, αργούν να πάνε στο σχολείο, με αποτέλεσμα να παίρνουν απουσία την πρώτη ώρα.

Το Γυμνάσιο πάντως, είναι τελικά μια ευχάριστη εμπειρία και μάλλον άδικα αγχωνόμαστε.

Ελλείψεις καθηγητών στο σχολείο μας. Μάνος Παπαντωνάκης

Τελειώνει σχεδόν το πρώτο τρίμηνο και στο Γυμνάσιο μας δεν έχουμε κάνει ακόμα ούτε μια ώρα μουσικής. Παρόμοιες καταστάσεις ισχύουν δυστυχώς και για άλλα μαθήματα. Πρέπει κάποτε να καταλάβουν οι υπεύθυνοι ότι ένα σχολείο, για να λειτουργήσει σωστά, πρέπει να διαθέτει πληρότητα καθηγητών. Η έλλειψη τους έχει αρνητικές συνέπειες στη λειτουργία του σχολείου και την μόρφωση μας. Όλα τα μαθήματα είναι σημαντικά και όλοι οι καθηγητές επίσης. Όσο σημαντική είναι η γλώσσα στην μόρφωση μας, τόσο σημαντική είναι η γυμναστική και η μουσική. Φέρτε μας λοιπόν καθηγητές και φροντίστε για την αναπλήρωση των χαμένων ωρών. Ίσως τότε πιστέψουμε πως δεν υποκρίνεστε, όταν μας προειδοποιείτε ότι θα αναπληρώσουμε τις χαμένες διδακτικές ώρες λόγω καταλήψεων, στις διακοπές μας.

Η βία κατά των γυναικών. Των Φωτεινής Ζαχαράκη, Πωλίνας Μαγκαφουράκη, Μαριαλένας Καρχιλάκη

Η παγκόσμια ημέρα της βίας κατά βλάβη ή πόνο για τις γυναίκες. Ακόμα των γυναικών έχει καθιερωθεί στις 25 και η λεκτική απειλή είναι μια μορφή Νοεμβρίου. Το φαινόμενο αυτό, δυστυχώς, εκδηλώνεται και σήμερα σε όλο τον πλανήτη με διαφορετική ένταση και μορφή σε κάθε περιοχή.

Τι όμως θεωρείται βία κατά των γυναικών; Κάθε πράξη βίας που στηρίζεται στο φύλο και έχει ως αποτέλεσμα, σεξουαλική ή ψυχολογική

βλάβη ή πόνο για τις γυναίκες. Ακόμα τέτοιας βίας. Η γυναίκα που πέφτει θύμα βίας, δεν πρέπει ποτέ να ρίχνει τις ευθύνες στον εαυτό της, ούτε να ελπίζει πως, αν ενεργήσει διαφορετικά θα μπορέσει να την αποφύγει. Δεν πρέπει να ντρέπεται αλλά να μιλήσει σε κάποιον ειδικό ψυχολόγο ή ακόμα και στην αστυνομία.

Αν δυσκολεύεται να κάνει κάτι από αυτά, ας απευθυνθεί τουλάχιστον σε κάποια ειδικά τηλεφωνικά κέντρα, τα οποία βοηθούν γυναίκες που έχουν πέσει θύματα κακοποίησης.

Πρέπει όλοι να συμβάλουμε, ο καθένας με τον τρόπο του, ώστε να σταματήσει αυτή η κτηνωδία, που προσβάλλει τον πολιτισμό και διαιωνίζει τις ανισότητες στην κοινωνία μας.

Ψηφιακή αφίσα και κείμενο.

Χρύσα Κουτσάκη

“Δεν έχεις το δικαίωμα να με χτυπήσεις. Ούτε μπορείς να με φοβίσεις. Νομίζεις πως σωπαίνω. Μα εγώ μονάχα υπομένω.

Μπορεί δημόσια να μη μιλάω. Όμως στην ψυχή μου τα κρατάω. Μπορώ να σε σταματήσω. Μόνο αν πραγματικά το θελήσω.”

Οι μαθητές «βλέπουν» την Βία... ψηφιακά!

Ψηφιακή αφίσα

Δημιουργεί η Κατερίνα Σεληνιωτάκη

Ομαδική δημιουργία

Η αφίσα που βλέπετε δίπλα, έχει δημιουργηθεί από τους μικρούς μαθητές της Α΄ τάξης στα πλαίσια υλοποίησης του διδακτικού σεναρίου «Κόκκινη κλωστή δεμένη στο... ρς μου τυλιγμένη» το οποίο εφαρμόστηκε από τον κ. Μάνο Στεφανάκη το μήνα που πέρασε, στο μάθημα της Λογοτεχνίας. Οι μαθητές αξιοποίησαν τις δυνατότητες των ΤΠΕ, ανιχνεύοντας τρόπους με τους οποίους η διαφήμιση οικειοποιείται στοιχεία του παραμυθιού, για να περάσει το μήνυμά της. Συγχαρητήρια στους συμμαθητές μας για το τελικό αποτέλεσμα!

Η 27^η Νοεμβρίου έχει καθιερωθεί ως Παγκόσμια Ημέρα θεάτρου στην Εκπαίδευση. Η επιλογή της συγκεκριμένης ημερομηνίας έγινε, επειδή ο Νοέμβριος είναι ο μήνας κατά τον οποίο υπογράφηκε από τα Ηνωμένα Έθνη η Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού. Επίσης το 27 παραπέμπει στο άρθρο 27 της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σύμφωνα με την οποία «καθένας έχει το δικαίωμα να συμμετέχει ελεύθερα στην πνευματική ζωή, να χαίρεται τις καλές τέχνες και να μετέχει στην επιστημονική πρόοδο και στα αγαθά της».

Η τέχνη, το παιχνίδι, η απόλαυση, η δημιουργικότητα, ο ενθουσιασμός, η αγάπη, η θλίψη, ο θυμός, η ζήλια, οι ηθοποιοί, το κοινό, τα φώτα, η σκηνή, ο μονόλογος, ο πεζός λόγος, ο αυτοσχεδιασμός, η παντομίμα, η χρήση της μουσικής και του χορού, η τραγωδία, η κωμωδία και το δράμα είναι μερικά στοιχεία που χρησιμοποιούμε για να φτιάξουμε ένα δικό μας κόσμο, έναν κόσμο ονειρεμένο.

Το θέατρο είναι ζωή! Με το θέατρο ο άνθρωπος ξεκλειδώνει τα μυστικά της ζωής, βρίσκει τους κρυμμένους θησαυρούς που υπάρχουν μέσα στο ανθρώπινο πνεύμα. Παρόλο που οι τέχνες έχουν μικρό χώρο στην εκπαίδευση, το θέατρο δίνει την ευκαιρία στα παιδιά να με-

ταμορφωθούν, να συνεργαστούν, να εκφραστούν, να δημιουργήσουν και να εκτιμήσουν την ομορφιά μέσα από αυτό.

Αυτό φαίνεται να το γνωρίζει καλά το σχολείο μας, αφού, για να περιοριστούμε μόνο στα τελευταία χρόνια, έχουν μεταφερθεί στο σανίδι μια σειρά από αξιόλογα θεατρικά έργα μέσα από δυο κυρίως θεατρικά σχήματα: **Το Θεατρικό Εργαστήρι** με την καθοδήγηση του κυρίου Μάνου Στεφανάκη και της Αλίκης Αποστολάκη και της **Θεατρικής Ομάδας** με την καθοδήγηση της Κυρίας Φύτρου Χριστοφόρας και Νεονάκη Ευαγγελίας.

Η θεατρική ομάδα του 5ου Γυμνασίου Ηρακλείου παρουσίασε το έργο:

- “Ένας φτωχός θα μας σώσει” του Βασίλη Αναστασιάδη (2004-2005)
- “Δούρειος ίππος” του Βασίλη Αναστασιάδη (2006)
- “Κύριε...μπαμπά” του Βασίλη Αναστασιάδη (2009, Σκηνοθεσία: Φύτρου Χρύσα)
- “Δεν είμαι εγώ...ή η λογική” του Γρηγορίου Ξενόπουλου (2010, Σκηνοθεσία: Παπαχατζάκη Αικατερίνη- Φύτρου Χριστοφόρα)

Το θεατρικό εργαστήρι του 5ου Γυμνασίου Ηρακλείου παρουσίασε τα έργα :

- “Ω, τι κόσμος μπαμπά” του Κώστα Μουσελιά (2008 - 2009)
- “Δεν πληρώνω...Δεν πληρώνω” του Ντάριο Φο(2008 - 2009)
- “ Ο Αρκάς πάει ... σχολείο!” (2009 - 2010)
- “ Το μεγάλο μας Τσίρκο” του Ι. Καμπανέλη (2010- 2011)

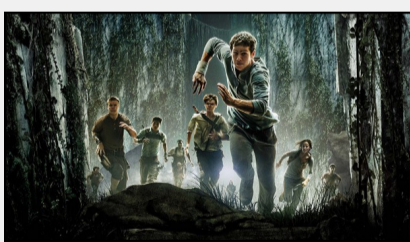
ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ
του 5ου ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ:
“Ο ΑΡΚΑΣ ΠΑΕΙ ...ΣΧΟΛΕΙΟ”
ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ
ΜΕΤΑ Η ΖΩΗ
ΤΡΙΤΗ 11/05/2010 7:00 μ.μ.
στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του σχολείου μας
Παπα - Πέτρου Γαβαλά 64
☎ 2810 327052 & 2810 232662
ΜΗ ΧΑΙΡΕΖΑΙ, ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΑΛΛΙΣΤΕ ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΤΙΣ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ: ΘΥΣΙΑ, ΑΝΕΡΓΙΑ, ΑΠΟΝΕΙΣΣΙ, ΔΟΝΤ, ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΜΙΣΘΩΝ, ΜΕΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕΕ ΝΩΡΙΣ!

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ (ΓΙΑ ΝΕΚΡΟΥΣ & ΖΩΝΤΕΣ)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ:
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΜΑΝΟΥΛΗΣ

Πάμε Σινεμά;

Ο Λαβύρινθος (The Maze Runner). Γράφει ο Νίκος Μοσχολάκης

Είναι μια ταινία βασισμένη στο πρώτο βιβλίο της τριλογίας Ο Λαβύρινθος (The Maze Runner) με κεντρικό ήρωα τον Τόμας(Dylan O'Brien). Ο Τόμας ξυπνά με αμνησία σε μία άγνωστη τοποθεσία μαζί με πολλούς άλλους νεαρούς άνδρες, επίσης με αμνησία. Σε αυτή την άγνωστη τοποθεσία υπάρχει ένας τεράστιος Λαβύρινθος, ο οποίος ίσως και να είναι η μόνη τους έξοδος από αυτήν την “φυλακή”. Ο Τόμας θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην διάσωση των περισσότερων και πολύ σύντομα καταλαβαίνει τον σκοπό αυτής της “δοκιμασίας”, ο οποίος είναι πέρα

από κάθε φαντασία! Ο Λαβύρινθος είναι μια ταινία δράσης, μυστηρίου, δράματος και φαντασίας και την προτείνω ανεπιφύλακτα σε όλους!

Βιβλιοπροτάσεις

«Μια νεράιδα για τη Φιλίπα», της Κατερίνας Μαρκάκη

Ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία είναι το «Μια νεράιδα για τη Φιλίπα» της Λιζ Κέσλερ. Είναι ένα βιβλίο φαντασίας για καλές νεράιδες και άτακτα κορίτσια. Η Φιλίπα συναντά τη Μαργαρίτα στο σχολείο που ήρθε, για να γίνει η νεραϊδονονά της. Στην πραγματικότητα ήρθε, γιατί η Φιλίπα ήταν άτακτο κορίτσι. Μου αρέσει αυτό το βιβλίο, διότι υπάρχουν αλήθειες από την πραγματική ζωή μέσα στο παραμύθι, ταιριασμένες πολύ ωραία. Υπάρχουν σημεία που νιώθεις να έρχονται εικόνες από την καθημερινότητα σου. Εμένα προσωπικά μου αρέσει αυτό το συναίσθημα και πάνω από όλα κρύβει ένα μυστήριο. Είναι με μια λέξη απίθανο, σας το προτείνω!

Ο σχολικός εκφοβισμός και η βία είναι ένα σημαντικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πολλά παιδιά σε όλα σχολεία. Υπάρχουν παιδιά μεγαλύτερα ή και πιο δυνατά από άλλα, που αντιμετωπίζουν τα μικρότερα και πιο αδύναμα, κοροϊδεύοντάς τα για την εμφάνισή τους, για την καταγωγή τους, ή για φυσικά ελαττώματα κτλ., επειδή πιστεύουν πως είναι κα-

ου. Οι γονείς των θυμάτων διαμαρτύρονται για τα παιδιά τους που δεν μπορούν να προσαρμοστούν εξαιτίας άλλων και δημιουργούνται κοινωνικές προστριβές και εντάσεις. Για το σχολείο τα φαινόμενα αυτά σίγουρα λειτουργούν διαλυτικά. Εάν λοιπόν δεν θέλουμε να έρθουμε αντιμέτωποι με τέτοια προβλήματα, πρέπει να αφήνουμε ήσυχα τα παιδιά και να τους επιτρέψουμε να έχουν καλές σχολικές εμπειρίες.

λύτεροι τους. Αυτό θεωρείται “μαγκιά” που προσδίδει στα άτομα αυτά κύρος και προβολή.

Ωστόσο, τα θύματα της βίας βιώνουν μια οδυνηρή εμπειρία: Αισθάνονται καθημερινά τρόμο και δεν είναι απίθανο να αποκτήσουν στο μέλλον ψυχολογικά προβλήματα. Τα πράγματα πάλι, μπορεί καμιά φορά να ξεφύγουν, δημιουργώντας προβλήματα στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον του σχολεί-

ου. Για αυτό πρέπει, πριν κάνουμε κάτι ανάρμοστο σε αυτά, να βάζουμε τον εαυτό μας στη θέση τους και να αναλογιστούμε τι θα κάναμε εμείς στη θέση τους και πώς θα αντιδρούσαμε σε τέτοιες συνθήκες. Πρέπει τέλος, κάθε φορά που γινόμαστε μάρτυρες τέτοιων περιστατικών να τις καταδικάζουμε ή τουλάχιστον να μην τις επιδοκιμάζουμε με κανένα τρόπο, ώστε να βοηθούμε στην επανάληψή τους.

Ανέκδοτα. Γράφει η Μαριλένα Παπαδάκη

Ένας υπεύθυνος πωλήσεων, ένας υπάλληλος διοίκησης και ο διευθυντής τους πήγαιναν να γευματίσουν, όταν βρήκαν μια παλιά γκαζόλαμπα.

Την έτριψαν και βγήκε από μέσα ένα Τζίνι.

Το Τζίνι είπε: Θα ικανοποιήσω μια ευχή από τον καθένα σας.

Εγώ πρώτος, εγώ πρώτος! λέει ο υπάλληλος διοίκησης.

Θέλω να είμαι στις Μπαχάμες, να οδηγώ ένα ταχύπλοο, και να μη νοιάζομαι για τίποτα στον κόσμο.

Παφ.. Και έγινε.

Εγώ μετά, εγώ μετά! λέει ο υπεύθυνος πωλήσεων.

Θέλω να είμαι στην Χαβάη, χαλαρώνοντας στην παραλία με την προσωπική μου μασέζ, και απολαμβάνοντας την αγάπη στην ζωή μου.

Παφ.. Και έγινε.

Οκ, η σειρά σου τώρα, λέει το Τζίνι στον διευθυντή.

Ο διευθυντής είπε: Θέλω αυτούς τους δύο πίσω στο γραφείο μετά το γεύμα.

- Τι έχετε μέσα στην τσάντα σας; ρωτάει ο τελωνειακός.

- Κομπιουτεράκια ...απαντάει ο κρητικός.

- Κομπιουτεράκια; Μπορείτε να μου τα δείξετε;

- Αμέσως, λέει ο κρητικός.

Ανοίγει ο τελωνειακός την βαλίτσα και... μέσα βρίσκει όπλα, μαχαίρια, σφαίρες, χειροβομβίδες κτλ.

- Αυτή η τσάντα είναι γεμάτη όπλα, κύριε!!! λέει στον κρητικό.

Και ο κρητικός:

- Στην Κρήτη με αυτά κάνουμε τους λογαριασμούς μας!

Ένας πρόχειρος απολογισμός και μια προκαταβολική συγγνώμη

Το φύλλο που κρατάτε στα χέρια σας, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα του, είναι φτιαγμένο με πολύ αγάπη και μεράκι από τους μαθητές μας. Δεν έλειψαν βέβαια οι δυσχέρειες, και μάλιστα εκείνες που δεν είχαμε εξ αρχής υπολογίσει. Κυρίως δυσκόλεψε την έκδοση η παρατεταμένη κατάληψη του σχολείου, που μας στέρησε τη φυσική παρουσία και το ζωντανό διάλογο. Ευτυχώς, αξιοποιήσαμε τις δυνατότητες των συνεργατικών εγγράφων, στο χώρο των οποίων αναπτύχθηκε ένας γόνιμος διάλογος και ένας δημιουργικός οίστρος των μαθητών, που αποτυπώθηκε τελικά στο έντυπο που διαβάζετε. Κάποιοι λίγοι μαθητές, που δεν είχαν την εξοικείωση με τις νέες τεχνολογίες, δυστυχώς δεν μπόρεσαν ή δυσκολεύτηκαν να παρακολουθήσουν. Τους υποσχόμαστε να μην ξανασυμβεί. Τέλος, δεδομένων αυτών των συνθηκών να ζητήσουμε εκ μέρους όλων των συντακτών μια προκαταβολική συγγνώμη από όλους εσάς τους αναγνώστες για τα λάθη και τις παραλείψεις που μας διέλαθαν. Υποσχόμαστε να δουλέψουμε πιο συστηματικά, για να αποφευχθούν στο μέλλον.

Οι υπεύθυνοι καθηγητές: Μάνος Στεφανάκης -Αλίκη Αποστολάκη